

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ
Ετησίαν. Φόνοις 36
Εξαμηνιαία. 18
Τριμηνιαία. 9
Αί συνδρομαί γίνονται ενταῦθα μὲν ἐν τῷ Γραφείῳ
τῆς Εφημερίδος, εἰς ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κρά-
τους, παρὰ τοῖς ἑπιστάταις τοῦ Ταχυδρ. οἰκείου.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1830.

Πράξεις τῆς Κυβερνήσεως.

Άρ. 168. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.
Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Θεωρῶντες ὅτι τὸ ἐγκλημα τῆς ληστείας εἰς τὰς δημο-
σίους ὁδοὺς ἀπαιτεῖ κατὰ τὴν παρούσαν κατὰστασιν τοῦ
κράτους ταχέα καὶ δραστήρια μέτρα διὰ τὴν εξέτασιν καὶ
ἀπόφασιν, ἵνα, συνδρομώσης τῆς δραστηριότητος μετὴν
δικαιοσύνης, τιμωρηθῇ τὸ ἐγκλημα προσηφάως, ἀνυπερθέ-
τως, καὶ ταχέως· καὶ οὕτω προκαταληφθῇ μετὸν παρα-
δειγματισμὸν·

Ἐπειδὴ οὐκ ὀλίγοι ἀπὸ τῶν ληστὰς ἐσυλλήφθησαν
κατὰ συνέπειαν τῶν δραστηρίων μέσων τῆς Κυβερνήσεως·

Καὶ ἐπειδὴ ἡ βραδύτης τῶν εξετάσεων εἰς τὰ συνήθη
Δικαστήρια, ἐξασθενήσασα τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ
ἐνθαρρύνουσα τοὺς κακιδούλους, δύναται νὰ ταραξῇ τὴν ἐσω-
τερικὴν ἡσυχίαν, εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως·

Θεωρῶντες ὅτι, παραπεμπομένων τῶν περὶ ληστείας
ἐγκαλέσεων εἰς τὸ κατὰ τὴν Ἀρχολίδα Πρωτόκλητον, διὰ
συγκαταθέσεως τοῦ Ἀνεκκλήτου, ἀποτυγχάνει ὁ σκοπὸς
τῆς ταχείας ἐκπεραιώσεως αὐτῶν, καθότι τὸ Πρωτόκλητον
δυσκολεύεται πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὰ ἐμπειπιστευμένα εἰς αὐτὸ
συνήθη καθήκοντα, καὶ ὅτι ἐπιμενέως εἶναι προκριώτερον
νὰ ληφθῶν περὶ τούτων ταχέα καὶ δραστήρια μέτρα, χω-
ρὶς οὔτε εἰς πρωταίτιον, οὔτε εἰς συναιτίον νὰ στερηθῶσιν
ἀπὸ ὁποιοῦνδήποτε μέσον, τὸ ὅποιον αἱ νόμοι καὶ ἡ δικαιο-
σύνη χορηγοῦν εἰς τοῦ, ἐγκαλουμένους πρὸς ὑπεράσπισιν
τῆς ἀνυπόληπτος των·

Ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τῆς Γερουσίας,

Ψηφίζομεν.

Α'. Ἡ εξέτασις καὶ ἀποφασίς τοῦ ἐγκλήματος τῆς εἰς
τὰς δημοσίους ὁδοὺς ληστείας, ὁποιοῦνδήποτε σκοπὸν ἐχού-
σης, ἐπιτρέπεται εἰς ἰδιαίτερον Δικαστήριον.

Β'. Τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο Δικαστήριον σύγκειται ἀπὸ
τρία μέλη διοριζόμενα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν.

Γ'. Τὸ αὐτὸ δελεῖ διορίζεσθαι εἰδικὸν Δικαστήριον τῆς
κατὰ τὰς δημοσίους ὁδοὺς ληστείας.

Δ'. Ἐὰν δημοσίον Συνήγορον διοριζόμενον ἀπὸ τὴν
Κυβέρνησιν ὁδηγῶσις Συνήγορος εἶναι ὁ εξεταστής καὶ
ἐγκλητὸν.

Ε'. Ἐχει ἓνα γραμματέα καὶ ἓνα ὑπογραμματέα.

ΣΤ'. Τὸ Δικαστήριον αὐτὸ ὁδηγεῖται εἰς πάσας τὰς
πράξεις τοῦ ἀπὸ τὴν Ἑγκληματικὴν Διαδικασίαν, καὶ
ἔχει μόνον τὸ δικαίωμα, ὅποτε τὸ κρίνῃ πρέπον, νὰ συν-
τεμνῇ τὰς προθεσμίας.

Ζ'. Δικάζει κατὰ τοὺς νόμους.

Η'. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ εἶναι ἐκκλητὰ πρὸς τὸ Ἀνώτα-
τον Δικαστήριον, τὸ ὅποιον ὀριστικῶς ἀποφασίζει.

Εἰς τιαύτην περίστασιν εἶναι κοινὸν καὶ διὰ τὸ Ἀνώτα-
τον τὸ προηγούμενον ἄρθρον ΣΤ'.

Θ'. Ὅσαι αἱ Ἀρχαὶ τοῦ κράτους χρεωτοῦν νὰ ἐκτε-
λῶσι τὰς προκλήσεις καὶ διαταγὰς τοῦ εἰδικοῦ τούτου
Δικαστηρίου εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς δικαιοδοσίας τῆς
ἐκάστης.

Ι'. Τὰ Πρωτόκλητα Δικαστήρια θέλουν διενθῶναι πρὸς
τὸ εἰδικὸν τοῦτο Δικαστήριον ὅλα τὰ περὶ τοιούτου ἐγκλή-
ματος ἔγγραφα, ὅσα ἤθελον ἔχει.

ΙΙ'. Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεὺς θέλει ἐνεγ-
γῇ τὸ παρὸν ψήφισμα.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1830.

Ὁ Κυβερνήτης Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεὺς Ι. Γ. ΓΕΝΑΤΑΣ.

Ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ Κυρίου Φά-
βρου Βερτράνδου, Προέδρου τῆς ἐν Γε-
νεύῃ φιλελληνικῆς Ἐπιτροπῆς, πρὸς
τὸν Ἐξοχώτατον Κυβερνήτην τῆς
Ἑλλάδος.

Κύριε Κύριε.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πέμψω τὴν ἀναφορὰν, τὴν
ὁποίαν ἔκρινεν ἀνωμόδιον νὰ δημοσιεύσῃ κατὰ τὴν ὥραν τῆς
διαλύσεως τῆς ἡ ἐν Γενεύῃ Φιλελληνικῇ Ἐπιτροπῇ.

Θελεῖ ἰδεῖ ἐν αὐτῇ ἡ Ἐπιτροπὴ ἑστοχά-
σθαι ὅτι δὲν δύναται νὰ κάμῃ καλλιτέραν χρῆσιν τῶν ὑπο-
λειφθέντων εἰς αὐτὴν χρημάτων, εἰμὴ προτιμώμενα αὐτὰ
εἰς αὐξάνειν τῶν σχολείων, τὰ ὁποῖα ἡ συντεταγμένη πρόνοια
ἐοῦστησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς ἐκτέλεσιν δὲ τῶν μέτρων
τούτων ἔκαμα νὰ μετρηθῶσι παρὰ τοῖς Κυρίοις Ἐνταχθῶ
καὶ συντροφῇ Τραπεζίταις ἐν Γενεύῃ εἰς ἰδιαίτερον λογα-

ασμὸν συστηθέντα πρὸς τὴν Ὑμ. Ἐξ. τὰ πρὸς ἐξόφλησιν
ρήματα, τὰ ὅποια εἶχεν ἡ Ἐταιρία μας παρὰ τοῖς Κυρι-
Δεκανδύλλω Τυρρετίνω καὶ Συντροφ. α. Τὰ χρήματα
αὐτὰ συμποσούνται εἰς Γαλλικὰ Φράγκα 18,207:95 Ἐκ.
αφερόμενα εἰς τὸν τελευταῖον παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς
θέντα λογαριασμὸν. Εὐδίκησατε λοιπὸν, Κύριε Κόμη, νὰ
ταχειρισθῇτε αὐτὰ καθ' ὃν τρόπον κρίνετε συντελέστε-
ν εἰς τὴν δημόσιον ἐκπαίδευσιν τῆς Ἑλλάδος.
Ἀποφασίσαντα τὴν διάλυσιν τῆς Ἐπιτροπῆς μας τὰ
λη, ἐξ ὧν συνετίθει, ἀνεμίσθησαν μετ' εὐγνωμοσύνης

τὴν προστασίαν, τὴν ὁποίαν ἐν ἄλλοις καιροῖς ἐδίσατε
εἰς τὴν πατρίδα μας, καθὼς καὶ τὴν εὐμένειαν, τὴν ὁποίαν
ἐδείξατε πολλάκις εἰς αὐτούς, καὶ ἃ ἀδυνατῶσι νὰ σᾶς
ἀποδείξωσιν ἐμπράκτως κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν των τὰ αἰ-
σθήματά των ταῦτα, τρέφουν τὴν ἡδύστην ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς
θέλει εὐλογήσῃ τὴν Ὑμ. Ἐξ. καὶ ὅτι αὐτὴ θέλει εὐρεῖ εἰς
τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐπάξιον ἀμοιβὴν τῶν
ἀρετῶν τῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς της.

Ἐχω τὴν τιμὴν, Κύριε Κόμη, κτλ.

Ἐν Γενεύῃ, τὴν 14 Ἰουνίου 1830.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΓΕΝΙΚΟΣ

Τῶν ἐξόδων καὶ τῶν ἐσόδων τῆς ἐν Γενεύῃ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων Ἐπιτροπῆς.
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1827 μέχρι τῆς 31 Μαΐου 1830 (εἰς Γαλλικὰ Φράγκα).

ΕΞΟΔΑ.

Τὰ πρὸς ἐξόφλησιν ἐν τῷ ταμείῳ κατὰ τὴν 31 Φράγκα. Ἐκπ.	
Δεκεμβρίου 1826 κατὰ τὸν τυπωθέντα καὶ ἐκ- δοθέντα λογαριασμὸν τὴν 30 Ἀπριλίου 1827.	21,927: 5
Ὅσα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ νομοῦ ΑΠΠΕΝΖΕΛ κατὰ διαφόρους ἀποστολάς.	552
Ἐκ τῆς ΑΡΓΟΒΙΑΣ. Παρὰ τοῦ ἐπάρχου Φρ. Ἐκ.	
Κυρίου Φρέη.	7,885:75
Παρὰ τοῦ Κ. Στρέλ Σούδρου.	660
Παρὰ τῆς ἐν Ζοφφίγγῃ Ἐταιρίας.	230
Παρὰ τῆς πόλεως Βρουγγ.	990
Ἐκ ΒΕΡΝΗΣ. Παρὰ τῆς ἐν Βέρνη Ἐταιρ.	4,408
Παρὰ τῆς Ὀφώη.	734
Παρὰ τῆς Νωβόδελλης.	499
Ἐκ ΦΡΙΒΟΥΡΓΟΥ. Ἐρᾶνός τιμῶν μελῶν τῆς ἐν Φριβούργῳ Κοινωνίας.	303
Ἐκ ΝΟΒΧΑΤΕΛΛΟΥ. Παρὰ τῆς ἐν Λόκλῃ Ἐπιτροπῆς.	75
Παρὰ τῆς Κοινότητος Πόντ Μαρτέλ.	288
Ἐκ ΖΥΡΙΧΗΣ. Ὅσα ἐλήφθησαν παρὰ τῆς ἐν Ζυρίχῃ Ἐπιτροπῆς κατὰ διαφόρους ἀποστολάς, ἐν αἷς περιέχονται καὶ τὰ ἐκ διαφόρων ἐράνων τῆς Σχανώσης, Ἀργοβίας καὶ Τυρρετίας συναχθέντα.	19,873:27
Ἐκ ΓΕΝΕΥΗΣ. Ἀθροισμα τοῦ ἐβδομαδαίου ἐράνου ἐπὶ τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1827.	7,437
Ἀθροισμα ἄλλων δωρεῶν καὶ ἐράνων.	8,449
Ἀθροισμα τοῦ λαχνοῦ (loterie) τῶν παρὰ τοῦ Κυρίου Φελλεμβέργου δοθέντων γεωρ- γικῶν σκευῶν (semoires).	1009
Ὅσα ἐλήφθησαν εἰς δύο ἀποστολάς παρὰ τῆς μεγάλῃς Δούκισσας τῆς Βαδίας.	4,093
Ὅσα ἐλήφθησαν κατὰ διαφόρους ἀποστολάς παρὰ τῆς ἐν Φραγκοφόρτῳ τῷ ἐπὶ τοῦ Μείν Ἑλληνι- κῆς Ἐπιτροπῆς (*).	6,075:80
Ἐρᾶνος ἐν τινὶ πόλει τῆς Ἰταλίας γενόμενος.	512:70
Τόκοι τῶν ἐν τῷ ταμείῳ κεφαλαίων, παρὰ τῶν Κυρίων Κανδόλλου, Τυρρετίνου καὶ Συν- τροφίας, ταμιῶν τῆς Ἐταιρίας.	2,512

Φράγκα 88,306:57

1830 Μαΐου.--Πρὸς ἐξόφλησιν ἐν τῷ ταμείῳ εἰς τὴν
ἐξουσίαν τῆς Ἐπιτροπῆς τὴν 31 Μαΐου 1830. 18,207:95

(*) Παρεκτός τῆς ποσότητος ταύτης ἡ Ἐπιτροπὴ ἔλαβε κατὰ τὸν Φεβρουά-
ριον τοῦ 1830 παρὰ τῆς ἐν Φραγκοφόρτῳ Ἐπιτροπῆς ἐμβασιμὴν Παρισίους
φρ. 116:75 Ἐκ., τὰ ὅποια ἐνεχειρίσθησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Κύριον
Κανδόλλου.

ΕΞΟΔΑ.

1827 Μαΐου.--Ὅσα ἐδόθησαν εἰς τὸν Κύριον Εὐνάρ-Φράγκα Ἐκ. δονδινὰ χρησιμεύουσιν εἰς ἐφοδία τῆς Ὑδρας.	15,000
Ὁμ.--Ὅσα ἐστάλησαν εἰς τὴν ἐν Ναυπλίῳ ἐπὶ τῶν ζωτροφικῶν ἐπιτροπὴν πρὸς ἀγορὰν τρο- φικῶν.	11,000
Σεπτεμβρίου.--Ὅσα ἐστάλησαν εἰς τὴν ἐν Ναυ- πλίῳ ἐπὶ τῶν ζωτροφικῶν ἐπιτροπὴν διὰ μέσου τοῦ Κυρίου Γεροσταθῆ Τραπεζίτου ἐν Κερκύρᾳ.	13,337
Ὀκτωβρίου.--Ὅσα ἐστάλησαν εἰς μετρητὴν εἰς τὴν ἐν Ναυπλίῳ ἐπιτροπὴν συγκειμένην παρὰ τῶν Κυρίων Ξένου, Βαϊλλῆ καὶ Εἰδέκ.	10,000
Ὁμ.--Συνεισφορά τῆς Ἐταιρίας εἰς τὸν ἔρανον, ὅστις ἐχρησιμεύσεν εἰς ἐξαγορὰν τῆς ἀνδρα- ποδισμένης οἰκογενείας Κ. ἐκ Κύπρου.	600
1828 Ἀπριλίου.--Ὅσα ἐτέθησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ χρησιμεύ- σωσιν εἰς ἀγορὰν τροφικῶν.	15,000
Ὅσα ἐδαπανήθησαν ἐπὶ τῶν ἐτῶν 1827, 1828 καὶ 1829, εἰς ὁδοιπορικὰ ἐξόδα τῶν εἰς διά- φορα παιδαγωγεῖα τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Γερμανίας στελλομένων Ἑλληνοπαιδῶν, καὶ Ἑλλήνων ἐπιστρεφόντων εἰς τὴν πατρίδα των.	3,650
Ἐξόδα τύπου καὶ γραφείου, χαρίσματα, με- σιτικά, ζημίαι ἐκ τῆς ἀλλαγῆς, ὑπηρεσία ξένων τραπεζιτῶν, γραμματοκομιστικά, κτλ., κτλ., κατὰ τὰ ἔτη 1827, 1828, 1829 καὶ 1830.	1,311:62
1830 Μαΐου.--Πρὸς ἐξόφλησιν ἐν τῷ ταμείῳ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν 31 Μα- ΐου 1830.	18,207:95

Φράγκα 88,306:57

1830 Μαΐου.--Ὅσα ἐτέθησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν
τοῦ Ἐξοχωτάτου Κόμητος Καποδίστρια, διὰ
τῶν ὁποίων ἐξοφλεῖται τελειωτικῶς ὁ λογα-
ριασμὸς τῆς Ἐπιτροπῆς.

18,207:95

Ἡ Γενεὺς συστημένη Φιλελληνικὴ Ἐπι-
τροπὴ πρὸς τοὺς φίλους καὶ εὐεργέτας
τῶν Ἑλλήνων.

Φιλέλληνες,

Ἐρχόμεθα νὰ σᾶς δώσωμεν εὐθύνας τοῦ ποσοῦ καὶ τῆς
χρήσεως τῶν δωρεῶν σας ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1826,
χρόνος καθ' ὃν ἴστατο ὁ τελευταῖος ἡμῶν λογαριασμός ὁ
κατὰ τὴν 30 Ἀπριλίου 1827 δημοσιευθείς.

Καθυποβάλλοντες τότε ἐνώπιόν σας τὴν ὁποίαν εἴχομεν
κάμει χρῆσιν τῶν γενναίων σας ἐράνων, ἐπροσέψαμεν εἰς τὰ
τὸ Φιλάνθρωπον ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον εἴχετε συνδράμει, δὲν
ἦτο ἡμῶν τετελειωμένον. Αἱ ἐσωτερικαί, εἴτε πολιτικαί
περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκειτο τότε ἡ Ἑλλάς, κατε-
στάσαν ἀκόμη ἀναγκαῖον καὶ τὸ ὑλικὸν τῶν συνδρεμῶν σας,
καὶ τὴν ἐλευθέραν μάλιστα, ἐνεργητικὴν καὶ καθολικὴν δὴ-
λωσιν τῆς προσπαθείας σας ὑπὲρ τοῦ θριάμβου τοῦ ἱεροῦ
αὐτῆς ἀγῶνος.

Ἡ ἐπικλήσις αὕτη ἐπαναληφθεῖσα τὸ τέταρτον, ἀπὸ
τῆς συστάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς μας κατὰ τὸν Σεπτέμ-
βριον τοῦ 1825, δὲν εὔρεν οὔτε τὸν ζήλόν σας ἡλαττωμένον,
οὔτε τὴν πρὸς τὸ εὐεργετῆν κλίσιν σας ἀπηυδισμένην. Τὸ
κεφάλαιον τῶν παρ' ἡμῶν συναχθέντων, ἐν τῷ ἐπισυναπτο-
μένῳ λογαριασμῷ, χορηγεῖ ἀρκούντως τῶν λεγομένων τὴν
ἀποδείξιν.

Τὸ Ἑλβετικὸν ἔθνος ἔκρινε τῆς τιμῆς τοῦ ἰδίου νὰ συ-
δράμῃ δραστηκῶς μέχρι τῆς τελείας ἐκβάσεως τοῦ πάντη
ἡθικοῦ ἐπιχειρήματος, τὸ ὅποιον ἐκ τῶν πρώτων καὶ αὐτὸ
ἐπενόησε καὶ ἐξετέλεσεν. Ἀντὶ τὰ ἐλαττωθῇ, ἤψαυεν ὁ ζή-
λος τοῦ ἐκ τῆς ἐπιρρήσεως, τὴν ὁποίαν ἔφευγε τὸ παράδειγμα
τοῦ εἰς ἐξάπλωσιν τοῦ φιλελληνισμοῦ καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς
ἐπικρατείας τῆς Εὐρώπης. Ὅσον μᾶλλον ἐπολλαπλα-
σιάζοντο οἱ φίλοι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, τόσοι ἀφρονώτεροι
ἐγίνοντο αἱ συνδρομαί, καὶ ὅσον καλλήτερον ἐφάνη ὅτι ἐνό-
ησαν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τὰς χρείας, τόσοι μᾶλλον
ῥαβδίζονταν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ συντρέχωσιν εἰς ἐκάστην
πρόσκλησιν τῶν Ἐπιτροπῶν διὰ νὰ βεβαιώσωσι τὸν καρ-
πὸν τῶν προτέρων προσπαθειῶν των. Πρὸς δὲ τούτοις, ἐπὶ
τρία ἔτη, μεταξὺ ὅλων τῶν φιλελληνικῶν Ἐταιριῶν, ἄλλο
δὲν ὑπῆρξεν εἰμὴ σύντονος ἀμιλλα ἐλευθεριότητος, ζήλου
ἐνγενῆς πρὸς τὰς δυσίας καὶ ἐλπίς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἡ ἐλπίς αὕτη δὲν ἠψεύσθη· ὁ σκοπὸς καταρτίθη· ἡ Ἑλ-
λὰς ἐσώθη· ἡ αὐτονομία τῆς ἐγγυηθεῖσα δι' ὑψηλῶν συν-
θηκῶν, τὴν ἀπήλλαξε τῶν δεινοπαθειῶν, αἵτινες σᾶς ἐκίνη-
σαν εἰς οἶκτον μὲ τὰς ὀκταετεῖς ἡρωϊκὰς δυσίας καὶ ἀνή-
κουστα παθήματα, τὸ σκάφος σωθὲν ὡς ἐκ θαύματος,
ἐπὶ τῆς τέλους εἰς τὸν λιμένα.

Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης τὸ ἔργον τῶν Ἐπιτροπῶν τελει-
οῦται, καὶ ἡ ἐν Γενεῷ ἐγνώρισεν ὅτι ὤφειλε νὰ διαλυθῇ,
ἀφ' οὗ σᾶς καθυποβάλλῃ τὴν τελευταίαν εὐθύνην τῆς ὑπευ-
ργίας τῆς.

Τοῦτο τὸ χρέος ἐκπληροῦμεν σήμερον· τὴν δὲ εὐχαρι-
στούντες σας διὰ τὰς παρελθούσας γενναιωδίας σας, δὲν
βέλομεν σᾶς προτρέψει ἐν ταύτῳ εἰς νέα εὐεργετήματα.
Σεσωσμένη καὶ ἐλευθέρῃ ἡ Ἑλλάς, δὲν ζητεῖ πλέον παρ'
ἡμῶν ἄλλο εἰμὴ εὐχὰς, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς.

Ἡμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεθέσατε ἀπερίοριστον ἐμ-
πιστοσύνην πρὸς διοίκησιν τῶν συνδρεμῶν σας, ἐπιθυμοῦμεν

μόνον νὰ φανῶμεν ἄξιοι αὐτῆς· ἡ ἀνταμοιβή μας εἶναι, μετὰ
τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος, ὁ παρ' ἡμῶν ἔπαινος.

Μᾶς ἔμενον ἐν τῷ Ταμείῳ πρὸς ἐξόφλησιν Φράγκα
18,207: 95 Ἑκατοστά.

Θέλετε ἐγκρίνει ἀναμφισβόλως ὅτι ἐθέσαμεν τὰ χρήματα
ταῦτα εἰς τὴν προσωπικὴν ἐξουσίαν τοῦ Κόμητος Καπο-
δίστρια, διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ κατὰ τὴν σύνεσίν του
εἰς τὴν δημόσιον ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλλήνων, ἰδιαίτερον ἀντι-
κεῖμενον, ἀπὸ τῆς εἰρήνης, τῆς προσοχῆς καὶ τῶν φροντί-
δων του.

Ὁμοψήφως ἔκρινεν ἡ Ἐπιτροπὴ μας πρέπον νὰ στεφα-
νώσωμεν τοὺς ἀγῶνάς του διὰ τῆς ὑποκλίσεως ταύτης ἀπο-
δομένης εἰς τὴν ὑψὺς τοῦ οὐτοῦ καθολικῶς σεβόμενου χαρα-
κτῆρος. Ὁμοψήφως, δὲ καὶ ἡ Ἑλβετία θέλει ἐπικυρώσει
ταύτην τὴν ἀπόφασιν.

Φίλοι καὶ εὐεργεταὶ τῶν Ἑλλήνων,

Ἐὰν ἡ Ἑλλάς ὤφειλέτε πρὸς ἡμᾶς διὰ τὴν παλιγγενε-
σίαν της, δὲν χρεωστοῦμεν ἄρα γε τίποτε εἰς ἀπαπόδοσιν;
αὕτη μᾶς ὡδήγησε ν' ἀποδείξωμεν δι' αἰμινήσιον πείρας
τὴν εὐτυχὴ ἐπιρρήσιν, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ
τῶν γινομένων ἢ σταθερὰ καὶ ἔμμενος ἐκφρασίς τῆς καθολικῆς
ἐθέσεως. Αὕτη μᾶς ἐπρομήθευσε τὴν περίστασιν τοῦ νὰ
συσφίγξωμεν τοὺς κοινωνικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἡμῶν δεσμούς,
συνεργούντες εἰς ἔργον φιλανθρωπίας, εὐσεβείας καὶ ἐλευ-
θερίας. Ἡ Ἑλλάς ἀπέτισεν ἤδη τὸ πρὸς ἡμᾶς ὀφειλό-
μενον!

Ἐν Γενεῷ. τὴν 31 Μαΐου 1830.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Γ. ΦΑΒΡΟΣ ΒΕΡΤΡΑΝΔΟΣ.

Ὁ Γραμματεὺς ΜΥΝΕΡΙΟΣ Πρεσβύτερος.

Μέλη τῆς ἐν Γενεῷ συστημένης φιλελλη-
νικῆς Ἐπιτροπῆς.

Οἱ Κύριοι: Φάβρος Βερτράνδος, Πρόεδρος. — Μυνέ-
ριος, πρεσβύτερος, Γραμματεὺς. — Τυρρετίνος Νέκ-
κερ, Ταμίας. — Βελλῶτος, διδάσκαλος. — Χαστέλ Κα-
βανλός. — Χενθέριος, πρεσβύτερος καὶ διδάσκαλος. — Φραγ-
κίτσκος Δελός, συνήγορος. — Δεσάρτης, μνήμων. — Δυδής,
πρεσβύτερος καὶ διδάσκαλος. — Δυκλού πρωτοτοκος. —
Ιάκωβος Δυβάλ. — Εὐνάρδος Λυλλῖνος. — Γόσπος ἱατρο-
διδάσκαλος. — Ἐντσχος Χαστέλ. — Ι. Γ. Ἐς. — Κύγ-
κλερ Ριγῶδ. — Λαφονταῖνος, κριτής. — Λαῦτσχερ, πρε-
σβύτερος. — Μαρκέτος, συνήγορος. — Πικλέτος Καλαν-
δρίνος. — Κάρολος Πικτέτος Καζενσας. — Σαμνυλ Ρι-
χάρδος. — Γουλιέλμος Ρωμύλιος. — Σαλαδῖνος Κράνς. —
Δεσιςμόνδης.

Ἀπάντησις τοῦ Ἐξοχωτάτου Κυβερνήτου εἰς τὴν ἐπιστο-
λὴν τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

Πρὸς τὸν Κύριον Φάβρον Βερτράνδον, Πρό-
εδρον τῆς ἐν Γενεῷ Φιλελληνικῆς Ἐπι-
τροπῆς.

Κύριε,

Ἐλαβον τὴν ὁποίαν ἠύδοθήσατε νὰ μὲ γράψετε ἐπι-
στολὴν ἀπὸ τῆς 14 Ἰουνίου, καθὼς καὶ τὴν ἐγκλεισμένην
ἐκβесιν τῆς εὐθύνης.

Θέλω προσπαθῆσαι νὰ δειχθῶ, ὡς χρεωστῶ, ἄξιος τῆς
ἐνδείξεως τῆς ἐμπιστοσύνης, μετὰ τὴν ὁποίαν εὐφρεστήθη
νὰ μὲ τιμήσῃ ἡ Ἐπιτροπὴ, θέτουσα εἰς τὴν διαθέσιν μου
ὅσα ἔμενον ἐκ τῶν εἰς χεῖρας αὐτῆς δοθέντων χρημάτων

ἀπὸ τοὺς ἐλευθερίους φίλους τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος. Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς δὲ ἡ ποσότητος τῶν 18,207 Φρ. 95 Ἐκ. Δέξι ἀφροιστικῶς προσδιορίσθῃ εἰς αὐξήσιν τῶν σχολείων. Ἐν ὀνόματι λοιπὸν ἐκατοντάδων τινῶν νέων Ἑλλήνων εἰς τοὺς ὁποίους μέλλει νὰ χορηγήσῃ τὸ μέτρον τοῦτο τὴν ἀγαθοποιίαν τῆς ἐκπαιδεύσεως, σὰς παρακαλῶ, Κύριε, νὰ γένετε παρὰ τῇ Ἐπιτροπῇ διερμηνεύς τῆς εὐγνωμοσύνης των.

Ἀπὸ τὸ αἶσθημα τοῦτα εἰλικρινέστατα παριστάνονται ἐκείνα, τὰ ὁποῖα με ἐνέπνευσεν, ὅταν διέλθιδον εἰς τὴν ὡραίαν καὶ ὑδάμινα πατρὶδα σας, ἢ πρὸς τὸ εὐεργετεῖν αὐτῇ, κληθεῖς.

Ἄν εἰς ἄλλας περιστάσεις μὲν ἦτο δεδομένον νὰ γένω πρὸς αὐτὴν ὡπασοῦν ὠφέλιμος, ἡδουλήθη ἀναμφισβόλως ἡ Πρόνεια ὥστε, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν μου, νὰ λάβω τὴν παρηγορίαν τὸ νὰ ἀποτίσω, ὡς Ἕλληνα, μέρος τι τῶν υποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἤθελεν ὀφείλει ποτὲ ὁ τόπος, αὐτὸς πρὸς τοὺς συμπολίτας σας διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ δραστήρια συνέργειαν, τὴν ὁποίαν ἀφωσίωσαν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεώς του.

Δέχθητε, Κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς παρ' ἐμοῦ ἐξαίρετου ὑπολήψεως.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 22 Αὐγούστου (3 Σεπτεμ.) 1830.

Ὁ Κυβερνήτης Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

ΠΡΟΚΗΡΤΞΙΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΩΝ ΦΡΟΥΡΙΩΝ

Διακηρύττει.

Ἐπειδὴ ἡ Σ. Κυβέρνησις ἀπεφάσισε ν' ἀγρευθῶσιν ἐκ τῆς θαλάσσης τοῦ λιμένος Νεοκάστρου, τὰ ὅσα λειψάνα τῶν βυθισθέντων πλοίων καὶ ἄλλα ὁποιασδήποτε ὕλης εἰς αὐτὰ πράγματα εὐρίσκονται εἰσέτι ἐκεῖ ὑπὸ τὰ ὕδατα, καὶ ἔπειδὴ ἀπεφάσισεν ἡ τοιαύτη ἀγρευσις νὰ γενῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος κατὰ συνδρομὴν.

Διὰ τοῦτο εἰς συνδρομὴν προσκαλεῖται ὁποῖος θέλει νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ ἐκ τῶν συνδρομητῶν θέλει ἔχει τὴν προτίμησιν, ὅστις προβάλλῃ νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὸ συντομώτερον καιροῦ διάστημα, καὶ κατὰ τὸν ἀσφαλέστερον διὰ τὴν Κυβέρνησιν τρόπον.

ΔΙΟ

Α'. Ἐκαστος τῶν συνδρομητῶν θέλει προβάλλῃ εἰς τὸ Διοικητήριον τοῦτο τὴν πρότασιν τοῦ ἔγγραφον, ἐνυπόγραφον καὶ ἑνσφράγιστον.

Β'. Αἱ προτάσεις εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ Διοικητήριον μέχρι τῶν 15 τοῦ ἐλευσομένου Δεκεμβρίου.

Γ'. Ἡ πρότασις θέλει περιέχει ῥητῶς καὶ τὸ διάστημα καιροῦ, μέχρι τοῦ ὁποίου ὁ προβάλλων σκοπεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του.

Δ'. Ἐκ τῶν συνδρομητῶν θέλει εἶσθαι προτιμητέος, ὅστις προβάλλῃ ν' ἀρχίσῃ ταχύτερον τὴν ἀγρευσιν, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ περισσότερον καιρὸν, παρὰ οἱ λοιποὶ, πλὴν κατὰ συνέχειαν, καὶ προσφέρων τὴν αὐτὴν μερίδα εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι.

Ε'. Ἡ πρότασις θέλει περιέχει ῥητῶς τὴν προσφερομένην

ἀπὸ μέρους τοῦ προβάλλοντος εἰς τὴν Κυβέρνησιν μερίδα κατὰ βῆρος καὶ κατ' ἀριθμὸν, καὶ προτιμητέος θέλει εἶσθαι ὁ προσφέρων τὴν μεγαλητέραν μερίδα.

Σ. Ὁ προβάλλων ν' ἀρχίσῃ ταχύτερον τὴν ἀγρευσιν, προτιμᾶται, ἂν προσφέρῃ τὴν αὐτὴν μερίδα εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὡς καὶ ὁ προβάλλων ν' ἀρχίσῃ ἀργότερα.

Ζ'. Ὅστις προβάλλῃ ν' ἀρχίσῃ ταχύτερα, καὶ νὰ διαρκέσῃ ἡ πρότασις τοῦ ὀλιγώτερον καιρὸν, πρέπει, διὰ νὰ προτιμηθῇ, νὰ προσφέρῃ τὸ ἡμισυ τῆς παρ' ἄλλου ἀνωτέρας προβληθουμένης μερίδος.

Η'. Ὁ προτιμηθεὶς, καὶ ἐπιχειρήσας τὸ ἔργον, ἔχει χρέος νὰ κοινοποιῇ τὸ ἐσπέρως εἰς τὸν ἐπιστάτην ὅσα καθ' ἐκάστην ἀγρεύσῃ, καὶ νὰ τὰ παρὰδίδῃ εἰς τὸ Διοικητήριον τοῦτο, ἢ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον αὐτὸ διορίσῃ, διὰ νὰ μετέλῃ τοῦ χρέους τῆς διατηρήσεώς των.

Θ'. Αφ' οὗ ὁ Διοικητὴς ἀνοίξῃ καὶ δημοσιεύσῃ ἀπάσας τὰς ληφθείσας προτάσεις, θέλει ἀποφασίσῃ κατὰ τοὺς παρόντας κανόνες, ὁποῖα τῶν προτάσεων εἶναι ἡ προτιμητέα.

Τὴν ἀπόφασιν τοῦ ταύτην καὶ τὰς ληφθείσας προτάσεις θέλει τὰς διευθύνει πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματεῖαν, ἥτις θέλει καθυποβάλλει τὴν προτιμηθεῖσαν πρότασιν εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῆς Κυβερνήσεως.

Ι'. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναγνώσεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν προτάσεων θέλει εἶναι ἡ 16 Δεκεμβρίου 1830.

Ὁ Διοικητὴς Κ. ΡΑΜΦΟΣ.

Ἑλλητισ, Βαπτιστὴς Πεκότας τόγμα, ἠυδοκίμησε κατὰ τὴν 16 καὶ 17 Ἰουλίου τῆς Παρισιακῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ γενναῖος αὗτος ὑπερασπίσθη ἀνδρεότατα τὸ παλάτιον τοῦ Νόρδου λεγόμενον ἐν τῇ πλατεῖᾳ Ἀγίου Γερμανοῦ. Ὡς ἐρβρουά. Αὐτὸς πρῶτος ἔστησε τὴν τρίχρωμον σημαίαν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας. Οἱ δὲ κάτσεικοι τοῦ παλατίου τοῦ Νόρδου σπείσχιτες ἔδωκαν εἰς τὸν Κύριον Βαπτιστὴν Πεκόταν μαρτυρικὸν τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς καλοκάγαθίας του.

(Le Sémaphore.)

Ποικίλα.

Κατὰ τὴν τελευταίαν καταμέτρησιν ἡ Κολομβία κατοικεῖται ἀπὸ 2,800,000 ψυχὰς παρὲς τῶν ἀεξαρτήτων καὶ τῶν ἀγρίων ἰδῶν, εἴτινες λογίζονται εἰς 203,835.

Τὰ ἐκ λεπτῶν βρύων (μούσκλι) γινόμενα στρώματα συνειθίζονται κατὰ τὸ παρὸν γενικῶς ἐν τῇ Ῥωσίᾳ καὶ ἐν τῇ Σουηκίᾳ. Γεμίζονται δὲ εἰς 12 δακτύλων βάθος, εἶναι πολλὰ ἐλαστικὰ καὶ ὑγεινὰ, καὶ εἰς τὸ εἰς ἀνανέωσιν ἔξωδον εἶναι ἀσήμαντον.

Ἐκ τοῦ φυτοῦ τοῦ βρύου κατεσκευάσεν ὁ Κύριος Ἑλ-λιούελ ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ νῆμα, ἐξ οὗ ἐμπορεῖ νὰ ὑφαίνεται πανίον ὡραῖον, καὶ νὰ πλεκῶνται καὶ κάλτσαι.

Ἐδοκιμάσθη νεωστὶ ἐν Βαλτιμορίῳ ἡ μεταχειρίσις ἱστίου (πανίου) εἰς κίνησιν ἀμάξης ἐφηρμοσμένης ἐπ' αὐτῇ εἰς σιδηρόστρωτον δρόμον. Ὅταν ὁ ἀνεμὸς ἐγέμισε τὸ ἱστίον, ἡ ἀμάξα ἐκινήθη μὲ παράδοξον ταχύτητα 20 μιλίων τῆς ὥρας δρόμου.

(Π. ΠΑΡΤΗΜΑ.)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΡΙΘ. 76 ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ.

1. Εἰς τὰ ἐγκλήματα εἶναι διττὴ ἡ ἀγωγή δημοσία καὶ πολιτικὴ.
 Η δημοσία ἀγωγή κινεῖται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ποινῶν διὰ ἔκθεσιν τῶν δημοσίων ὑπουργῶν εἰς ὅσας τὴν ἐμπιστευταὶ ὁ νόμος.
 Ο θάνατος τοῦ ὑπόπτου, ἢ τοῦ ἐγκαλουμένου, στένει τὴν δημοσίαν ἀγωγήν.
 Η πολιτικὴ ἀγωγή εἶναι διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ζημίας· δύναται νὰ κινήθῃ καὶ κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ὑπόπτου, ἢ τοῦ ἐγκαλουμένου, καὶ ἀπὸ τοῦ μόνου, ὅταν ἐλαττωθῇ ἀπὸ ὑπονοήσαντος ἐγκλήμα ἢ πταίσμα.
2. Ἄν δὲν κινηθῇ συγχρόνως καὶ αἱ δύο ἀγωγὴ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, ἢ πολιτικὴ ἀναβιβασθῇ, ὥστε ἀπομακρυνθῇ ὁριστικῶς ἡ δημοσία.
3. Η πολιτικὴ ἀγωγή δὲν ὑπάρχει χωρὶς τὴν ἐγκληματικὴν· ἡ ἐπομένως δὲν κινεῖται ἀνευ τῆς ἐγκληματικῆς. Εἰσέρχονται αἱ ἐφεξῆς περιπτώσεις:
1. Ὅταν εἴναι ἀποθνήσκων ὁ ὑπόπτος, ἢ ὁ ἐγκαλούμενος.
 2. Ὅταν εἴναι ἄλλος περὶ μοιχείας, κριθείας ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν.
 3. Ὅταν εἴναι ἄλλος περὶ ἀρπαγῆς μὴ μετὰ βίας, καὶ ὁ ἀρπαχόμενος εὐθὺ τὴν ἀρπαγὴν.
 4. Ὅταν αἱ δολοφονίαι αἱ δυνάμεναι νὰ παραχθῶσι εἰς τὰ σύμφρανα.
 5. Ὅταν ἡ ιδιαιτερία τοῦ ἐπιδόλου εἰς ἐνοχλὴν δι' ἐγκλήματα ἄλλου, καὶ ὁ πρῶτος δὲν εἴναι οὔτε συνένοχος, οὔτε συναιτὴς εἰς τὸ ἐγκλημα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἰσχυρῇ μεταρθεὶ καὶ εἰς τὴν ἐγκληματικὴν καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν, καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ χωριστὰ τὴν ιδιαιτερίαν του.
4. Καὶ ἡ ἐγκληματικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή παραγράφονται.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ ἐγκαλέσεως.

5. Πᾶσα καθυστάθωσι εἴδικα, πᾶς ὑπουργὸς ἢ ἀξιωματικὸς δημόσιος, ὅστις, μεταρχώμενος τὰ ἔργα τοῦ ὑπουργείου του, πληρωρῆθῃ περὶ ἐγκλήματος τινος προπαρκασκευαζομένου, ἀποτυχόντος, ἢ τελειωμένου, ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ ἀμέσως εἰς τὸν ἀστυνόμον τῆς ἐπαρχίας, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας ἐπράχθη τὸ ἐγκλημα ἢ τὸ πταίσμα, ἢ εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ὁ ὑπόπτος, κοινοποιῶν συγχρόνως ὅλας τὰς πληροφορίες τὰς εἰς αὐτὸ ἀναφερόμενας.
6. Πᾶς αὐτοπτεῖς, ἢ αὐτόματος ἐγκλήματος προπαρκασκευαζομένου, ἀποτυχόντος, ἢ τελειωμένου, κατὰ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τῆς ζωῆς, ἢ τῶν κλημάτων τινός, ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν ἀστυνόμον τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἂν ἡδύρη τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκεται τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, ἢ οὐκ ἐν τινὶ τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ὁ ἐγκληματίας.
7. Εἰσέρχονται ὅσοι ἔχουν μὲ τὸν ὑπόπτον συγγένειαν μέχρι βαθμοῦ κοινοῦ τῶν γαμῶν.
8. Ὅπως ἐπαθε ὁλαθὴν προερχομένην ἀπὸ ἐγκλήμα ἢ πταίσμα, δύνα-

ται νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν ὁλαθῆντα ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου, ὅπου ἐπράχθη τὸ ἐγκλημα ἢ πταίσμα, ἢ τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς τοῦ ὑπόπτου, ἢ ὅπου οὗτος εὐρέθη.

9. Ο ἀνὴρ δύναται νὰ ἐγκαλέσῃ διὰ τὴν σύζυγόν του· ἡ σύζυγος δὲν δύναται νὰ ἐγκαλέσῃ ἀνευ ἀδείας τοῦ συζύγου της. Ο πατὴρ ἢ ὁ πάππος δύναται νὰ ἐγκαλέσῃ διὰ τὸν υἱὸν του ἢ ἐγγονὸν ὑπεζούσιον· καὶ ὁ ἐπίτροπος διὰ τὸν ἀνίκανον ἐπιτροπευόμενόν του.
10. Πᾶσα διαγγελία ἢ ἀπ' εὐθείας ἐγκαλέσεις πρέπει νὰ εἴναι ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν κατήγορον, περιέχουσα ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ τὴν χρονολογίαν.
11. Εἰς πᾶσαν ιδιωτικὴν ἐγκάλεισιν, ὁ ἐγκαλὼν δύναται νὰ παρευρίσκειται εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς διαδικασίας.
12. Η περὶ μοιχείας ἀγωγή κατὰ τῆς γυναίκος, δὲν συγχωρεῖται εἰμὴ μόνον εἰς τὸν ἀνδρα της ἢ τὸν πατέρα του· κατὰ δὲ τοῦ ἀνδρός, συγχωρεῖται εἰς τὸν πατέρα τῆς γυναίκος, ὅταν ὁ ἀνὴρ ἔχῃ τὴν παλλακίδα εἰς τὴν οἰκίαν του.
13. Η περὶ αἰμομιξίας ιδιωτικὴ ἐγκάλεισιν συγχωρεῖται μόνον εἰς τοὺς ἀνιόντας τῶν ἐγκαλουμένων.
14. Η περὶ παρθενοφθορίας ιδιωτικὴ ἐγκάλεισιν συγχωρεῖται μόνον εἰς τὴν παρθενοφθαρείσαν, εἰς τοὺς ἀνιόντας, καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τῆς Ἀστυνομίας.

15. Ἄλλο εἶναι ἡ ἐξεταστικὴ ἀστυνομία, καὶ ἄλλο ἡ ποινικὴ ἢ ἐπανορθωτικὴ. Η ἐξεταστικὴ ἔχει ἀντικείμενον τὴν ἐρευναν τῶν ἐγκλημάτων, συλλαβεῖ τὰς ἀποδείξεις, καὶ παραδίδει τοὺς αὐτουργοὺς καὶ συναιτίους εἰς τὰ ἀνήκοντα Δικαστήρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ τῆς ἐξεταστικῆς Ἀστυνομίας.

16. Ὁ Ἀστυνόμος, ὅρα εἰδοποιηθεὶς εἴτε ἀπὸ δημοσίον, εἴτε ἀπὸ ιδιώτην κατήγορον περὶ τινος ἐγκλήματος, ὀφείλει ἀμέσως νὰ δραμῇ εἰς τὸν τόπον, ὅπου συνέβη τὸ ἐγκλημα.
17. Λέγεται πᾶντὸς εἶδους εἰσαγγελίας, καὶ παραπονα ἐπανορθωτικῆς καὶ ἐγκληματικῆς, καὶ ὑπάγει κατ' ἔχοντος ὁποιοῦδήποτε ἐγκλήματος.
18. Εὐθὺς ἀφ' ὅπου μάλῃ μ' ὁποιοῦδήποτε τρόπον προπαρκασκευῇ ὁμολογουμένην, ἢ ἐκτελέσιν τινος ἐγκλήματος, ἀμέσως κατὰ τὰς περιστάσεις συλλαμβάνει τὸν κακουργὸν ἢ κακουργοῦς, ἐξομολογεῖ τὸν παθόντα, ἐξηγᾷ τὸ ἐγκλημα, καὶ ἀναφέρεται πρὸς τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον.
19. Ἐὰν εἴναι ιδιώτης ὁ κατήγορος, ἐξετάζει καὶ τοῦτον.
20. Συνήγων τὰ ἔγγραφα τοῦ ἐγκλήματος, ἢ τοῦ ἐγκληματίου, ὁ Ἀστυνόμος ὀφείλει,
1. Ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἀνήκον Δικαστήριον.
 2. Νὰ διορίσῃ δύο μάρτυρας διὰ νὰ εἴναι παρόντες εἰς πᾶσάν του ἐργασίαν, καὶ διὰ νὰ συνυπογράψουν πᾶσαν πράξιν.
21. Τίποτε δὲν δύναται νὰ πράξῃ, μὴ παρευρισκομένων τῶν δύο μαρτύρων.
22. Ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος συλληφθῇ, ἔχει δικαίωμα νὰ διορίσῃ καὶ αὐτὸς ἕνα μάρτυρα ἀπὸ μέρους του, καὶ δύναται κατ' ἐκλογὴν του νὰ ἐξαίρῃ τὸν ἕνα τῶν πρεσβυτέρων τοῦ Ἀστυνομίου διορισθέντων· λαμβάνει δὲ τὸν τόπον τοῦ ἐξαίρεθέντος ὁ πρεσβύτερος τοῦ ἐγκαλουμένου ἀντικατασταθείς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

- Οἱ μάρτυρες ὀφείλουν νὰ ἐξεύρουν ν' ἀναγινώσκουν καὶ νὰ γράφουν νὰ παρρησιάζονται εἰς πᾶσαν πρᾶξιν, καὶ νὰ τὴν ὑπογράφουν.
- Ὁ συλληφθεὶς ἐγκαλούμενος δύναται ὡσαύτως νὰ παρρησιάζεται εἰς πᾶσαν πρᾶξιν, εὐθὺς ἀπὸ τὸν γενῆ ἢ ἐρωταπόκρισις.
- Ὁ ἐγκαλούμενος δύναται νὰ κάμῃ ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς μάρτυρας, οἵτινες ἐξετάζονται πρὸς αὐτὸς ἐρωτηθῇ παρα τοῦ Ἀστυνόμου.
- Ὁφείλει ὁ Ἀστυνόμος νὰ περικυκλώσῃ τὸν τόπον, ὅπου ἔγινε τὸ ἔγκλημα, διὰ νὰ μὴ ἐγγιγῇ τίποτε, ἕως οὗ αὐτὸς ἐμφανισθῇ ἐκεῖ.
- Ὁφείλει νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν παθόντα ἢ τοὺς παθόντας.
- Ὁφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἐγκαλούμενον ἢ τοὺς ἐγκαλουμένους· καὶ δύναται νὰ κάμῃ ἐπισκέψεις οἰκίων, διὰ νὰ συλλάβῃ εἴτε ἐγκαλουμένους, εἴτε πράγματα, καὶ δὲν δύναται νὰ μετακομίσῃ τίποτε χωρὶς λεπτομερῆ καταγραφῇ.
- Ὁφείλει νὰ καταδιώκῃ καὶ νὰ συλλαμβάνῃ ὅχι μόνον τοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ κακούργους, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἐγκαλουμένους ἀπὸ κοινὴν φωνὴν αὐτοφώρου· ἐκ τούτων καταδιώκει τοὺς προσπαθοῦντας ν' ἀποκρυβῶσι διὰ τῆς φυγῆς ἕως ἐντὸς τῶν οἰκῶν καὶ καταλυμάτων εἴτε δημοσίων εἴτε ἰδιωτικῶν, ἐξαιρουμένων
- 1 Τῶν ἐκκλησιῶν.
 - 2 Τῶν στρατιῶν.
 - 3 Τῶν φρουρῶν.
30. Ὄταν κινεῖς προσφύγῃ εἰς ἐκκλησίαν, αὕτη περιρρουεῖται καὶ ὁ ἐκκλησιαρχὴς εἶναι ὑπόχρεως νὰ παρακινήσῃ τὸν πρόσφυγα διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἐκείτω, καθότι ἀλλῶως, ὑποχρεουμένης τῆς δημοσίας ἐξουσίας νὰ ἐνεργήσῃ, ἡ εὐθὺς ὑποχρεωθεὶς βεβηλώσεως θέλει εἶσθαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.
31. Ἐὰν ὁ πρόσφυς ἀντιστῇ, ἡ δημοσία ἐξουσία εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸν συλλαμβάνει.
32. Εἰς τοιαύτην περιπτῶσιν ἢ ἐκ τῆς ἀντιστάσεως ἐνεργεῖα τῆς ἐξουσίας ἀποτελεῖ ἐπιβαρύνον περιστατικὸν τοῦ προσπατομένου ἐγκλήματος.
33. Ὄταν κινεῖς προσφύγῃ εἰς στρατιῶνα ἢ φρουρῶνα, αἱ φυλακαὶ χωρὶς αὐτοῦν καταπρόσκλησιν τοῦ Ἀστυνόμου, ἢ αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ, νὰ κρατήσουν τὸν πρόσφυγα· ὁ δὲ στρατιωτικὸς τοῦ τόπου Ἀρχηγὸς εἶναι ὑπόχρεως νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.
34. Ἐὰν ἐντὸς 24 ὥρων δὲν παρουσιασθῇ κινεῖς κατηγορὸς δι' ὑπόθεσιν ἐπανορθωτικὴν, ὁ ἐγκαλούμενος ἀπολύεται.
35. Ἄμα δὲ λάβῃ ὁ Ἀστυνόμος τὴν κατηγορίαν δι' ὑπόθεσιν ἐπανορθωτικὴν, ἀμέσως παραδίδει τὸν ἐγκαλούμενον εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην μ' ὅλα τὰ εἰς αὐτὸν καὶ τὸ πταῖσμα ἀναφερόμενα ἔγγραφα, καὶ πράγματα, ἂν ὑπάρχουν.
36. Ὄταν πρόκειται περὶ ἀνθρώπου πληγωθέντος ἢ ἀποθανόντος, ὁ Ἀστυνόμος ὀφείλει νὰ περικυκλώσῃ ἀμέσως ἀπὸ ἐνοπλίων δυνάμειν τὸν τόπον, ὅπου ὁ πηδῶν εὐρίσκεται· καὶ διὰ δύο τῆς τέχνης ἐμπεισίων παρουσιάσῃ δύο μάρτυρας, θελεῖ ἐξακριβώσῃ τὸ γένος τοῦ ἀνθρώπου τὴν κατάστασιν αὐτοῦ, τὴν ἡλικίαν του, τὰ χαρακτηριστικά του, εἴτε δὲ τὴν φύσιν τῆς βλάβης καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἔγινεν ἡ δοκιμασία θελεῖ ὑπογράψῃ ἀπὸ τοὺς δοκιμαστὰς μὲ ὄρκον, ἀπὸ τοὺς μάρτυρας, καὶ ἀπὸ τὸν Ἀστυνόμον.
37. Ἐὰν διὰ τὸ ἀπόστημα τοῦ τόπου, ὅπου ἔγινε τὸ ἔγκλημα, ἀπὸ τὴν καθέδρην τοῦ Δικαστηρίου, εἶναι δυσκόλον νὰ παρατηρηθῇ τὸ πτώμα, τότε διατάττει νὰ ἐνταφιασθῇ.
38. Ὁ ἐγκαλούμενος δύναται νὰ διορίσῃ δοκιμαστὴν εἰς πᾶσιν δοκιμασίαις ἐκτελουμέναις μετὰ τὴν κατάσχισιν του.
39. δύναται ὡσαύτως νὰ ζητήσῃ καὶ δευτέραν δοκιμασίαν, ἂν ἡ πρῶτη ἔγινε πρὸς τὴν κατάσχεσιν του, μὲ σκοπὸν νὰ διασαφηνισθῇ πρᾶγματα σκοτεινὰ κατ' αὐτὸν, ἢ νοθευθέντα ἀπὸ τὴν πρώτην δοκιμασίαν.
40. Ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος κατασχέθῃ πρὸς τῆς ἐνταφιάσεως τοῦ πτώματος, δύναται νὰ προτείνῃ καὶ δευτέραν δοκιμασίαν, ἢ ἓνα δοκιμαστὴν, καὶ τότε μεταλαβεῖ εἰς τῶν προλαβόντων δοκιμαστῶν. Πᾶσα δὲ συζητήσις περὶ τῆς φύσεως τῆς βλάβης, καὶ τοῦ τρόπου, ὑπογράφεται ἀπὸ τοὺς δοκιμαστὰς, ἀπὸ τοὺς μάρτυρας, καὶ ἀπὸ τὸν Ἀστυνόμον.
41. Ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος δὲν εἶναι παρὼν, τότε ἡ δευτέρα δοκιμασία δύναται νὰ ζητηθῇ ἀπὸ ὁποιοδήποτε φίλον ἢ συγγενὴ του.
42. Ἐὰν ὁ πληγωμένος ἢ θανατωμένος εἶναι γινώσκτος εἰς τοὺς δοκιμαστὰς, γίνεται ἡ ἐκθεσις διὰ δύο μαρτύρων ἐμβαλόντων τὴν ταυτότητα τοῦ πληγωμένου ἢ θανατωμένου.
43. Ὁφείλει ὁ Ἀστυνόμος νὰ περιγράψῃ καθὲς ἀντικείμενον εὐρισκόμενον εἰς τὸν τόπον, καὶ ἀνῆκον εἴτε εἰς τὸν πάσχοντα, εἴτε εἰς ἄγνωστον τινά.
44. Ὁφείλει ὁ αὐτὸς νὰ λάβῃ ἑλᾶς τὰς περὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ αὐτουργοῦ ὑπὲρ, καὶ κατὰ, μαρτυρίας.
45. Ἐξετάζει τοὺς μάρτυρας κατὰ τοὺς τύπους, καὶ κάμνει ἀντιπαραστάσεις.
46. Ὁ ἐγκαλούμενος δύναται νὰ ζητήσῃ νὰ ἐμφανισθῶσιν οἱ πρὸς τῆς κατασχεσεως τοῦ μαρτυρήσαντες, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μαρτυριῶν των, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ἕκαστον αὐτῶν.
47. δύναται νὰ ζητήσῃ ἀντιπαραστάσεις αὐτῶν μὲ τοὺς συνεγκαλουμένους, συνενόχους, ἢ συναιτίους.
48. Ἐπειδὴ ἡ ἐργασία τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀναγκασιᾶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας τοῦ ἐξεταστοῦ, εὐθὺς ὅταν οὗτος φθάσῃ, ἡ ἐργασία τοῦ ἀστυνομικοῦ παύει.
49. Ὄταν πρόκειται νὰ γενῇ ἐποψία φονευμένου ἢ πληγωμένου, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ προσκληθῇ ἐπὶ τούτῳ χειρουργὸς ἰατρός.
50. Ὁ ἰατρὸς ὀφείλει νὰ σημειώσῃ τὸν τρόπον, καθ' ὃν καίται τὸ πτώμα, καθ' ὃν εἶναι ἐνδεδυμένον, ποῖα ἐνδύματα φέρει, τὴν ὥς ἔγγιστα ἡλικίαν του, τί τ' ὄνομά του (τὸ ὅποῖον μανθάνεται διὰ τῶν ἐξομολογήσεων τῶν ὅσοι τὸν γνωρίζουν διὰ τοιαύτων), τὴν θέσιν τῆς πληγῆς, τὸ βάθος αὐτῆς, τὴν κατάστασιν τῶν βλαμμένων μελῶν, ἀπὸ ποῦ ἔγινε, τὴν φύσιν τῆς πληγῆς, ἂν εἶναι θανατηφόρος ἀναισθητός, θανατηφόρος ἰσχυρὸς, ἢ μὴ θανατηφόρος, καὶ τὴν κρίσιν περὶ τοῦ ἀν' ἡ πληγὴ ἐπροξένησε τὸν θάνατον ἢ ὀχι.
51. Ἐὰν πρόκειται περὶ πτώματος εὐρεθέντος χωρὶς οὐδεμίαν πληγὴν, πρέπει ὁ ἰατρὸς ν' ἀνατέμῃ τὸ πτώμα, καὶ νὰ κάμῃ τὰς ἀπαιτούμενας παρατηρήσεις, σημειῶν εἰς τὴν δοκιμασίαν,
- 1 Τὸν τρόπον, καθ' ὃν καίται τὸ πτώμα.
 - 2 Τὸν τρόπον τῆς τομῆς.
 - 3 Τὰ βλαμμένα μέρη.
 - 4 Ποῖα ἢ βλάβη.
 - 5 Ποῖα τὰ αἷτια.
 - 6 Ἄν ἀπὸ τὴν βλάβην ἀπέθανεν.
52. Ἐὰν εἶναι λόγος περὶ ζώντος πληγωμένου, πρέπει ἡ δοκιμασία πρὸς τοὺς εἰρημένους νὰ περιέχῃ τὴν πρόγνωσιν τῆς ἐνδεχομένης ἐκβάσεως στηρίχουσας:
- 1 Εἰς τὴν φύσιν τῆς πληγῆς καθ' αὐτό.
 - 2 Εἰς τὴν κρίσιν τοῦ πληγωμένου ἂν εἶναι ὑγιὲς, ἢ ἀσθενές.
 - 3 Εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ πληγωμένου.
53. Εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὰ φαινόμενά τινων πληγῶν δὲν παρουσιάζονται ἀμέσως, ἀλλ' εἴτε διὰ τὴν θέσιν των, εἴτε διὰ τὴν ποιότητα τῆς πληγῆς προκύπτουν ἀμφισβηταί, ὁ ἰατρὸς ὀφείλει εἰς τὴν ὁποίαν κάμνει πρόγνωσιν νὰ σημειῇ τὴν ἀμφισβησίαν του. Εἰς περιπτώσιν δὲ ἀμφισβητίας, ὀφείλει ἐν ταύτῃ ν' ἀναφέρει ὅλας τὰς παρατηρήσεις ὡς φόρον πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἱερὰν δικαιοσύνην.
54. Πᾶν πρᾶγμα εὐρεθὲν ἐπὶ τοῦ πληγωμένου, ἢ ἐπὶ τοῦ πτώματος, ὅπως ἢ εἰς ἀπόστημα τι τοῦ τόπου, δὲν ἔμπορεῖ νὰ κινήθῃ πρὸς τὴν γραφὴν χαρακτηριστικῶς μετὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλτέραν ἀκρίβειαν παρουσιά τῶν δύο μαρτύρων.
55. Ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ρηθὲν πρᾶγμα, δὲν ἔμπορεῖ νὰ μετα-

55. Εἴναι πρὶν περιγραφῇ παρὰ δύο ἐμπείρων τὴν τέχνην, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκει τὸ πρᾶγμα.
56. Ἡ περιγραφὴ γίνεται ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβεστάτη, ὥστε ν' ἀποδεικνύεται ἡ ταυτότης τοῦ πράγματος, νὰ διακρίνεται ἀπὸ ἄλλο ὅμοιον τῷ, καὶ νὰ μὴ δύναται ν' ἀλλάχῃ.
57. Ἐάν τὸ περιγραφησόμενον πρᾶγμα δὲν εἴναι ἐπιδεκτικὸν ἀτομικῆς ἀφορᾶς, ὡς τὰ νομίσματα, ἢ ἂν αἱ διαφοραὶ εἴναι κοιναὶ καὶ προκλήτῃ ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ, τότε γίνεται ἐπίτηδες σημεῖν τι ἐπὶ τοῦ προκειμένου πράγματος διὰ νὰ διακρίνεται ἀπολύτως μὴ γινόμενον ἀλλὰ παρόμοιον.
58. Ἐάν πρόκειται περὶ πραγμάτων κλαπέντων, ἀνακαλυφθέντων καὶ πιεσθέντων, διὰ νὰ γνωρισθῇ ὁ ἀληθὴς κτήτωρ αὐτῶν, ὁ ἀστυνόμος διανοεῖται κατάλογον διὰ προγράμματος τοιχοκολλουμένου εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐπράχθη τὸ ἐγκλήμα, καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας τοῦ ἐγκλημένου ἀποσιωπῶνται ὅμως τὰ διακριτικὰ σημεῖα τῶν αὐτῶν πραγμάτων μὲ σκοπὸν νὰ συνεισφέρουν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ιδιοκτησίας τοῦ ἀπαιτούντος αὐτά.
59. Ἐάν εὑρεθῶν ἔγγραφα ἐπὶ τοῦ πτώματος, καταγράφονται ὡς ἐφεξῆς:
1. Σημειοῦται τὸ σχῆμα τοῦ χαρτίου ἂν εἴναι πολυφύλλον, μονόφυλλον, ἢ ἡμίφυλλον.
 2. Σημειοῦται ἐν συνόψει εἰς τὴν καταγραφήν τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ χρονολογία ἂν ὑπάρχῃ, ἐπὶ δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμῶν, ἂν ἔχῃ παραγράφους, ἢ ἀγράφους τύπους· καὶ ἂν εἴναι εἰς δύο ἢ πολλὰς σελίδας, μετρῶνται αἱ γραμμαὶ ἐκάστης, καὶ σημειοῦνται.
 3. Ἐάν εἰς τὸ ἔγγραφο ὑπάρχουν σβέσματα, σημειοῦνται ὅλα καὶ καθ' ἑν εἰδικῶς, προσεπισημειουμένης καὶ τῆς γραμμῆς τῆς σελίδος ὅπου τὰ σβέσματα εὑρίσκονται, σημειουμένων τῶν κλιμακίων λέξεων προτοῦ καὶ μετὰ τὸ σβέσμα, καὶ τίνι τρόπῳ εἶναι καμωμένον τὸ σβέσμα, ἂν εἴναι ὁρατὰ ἢ καταληπτὰ τὰ ἐσβεσμένα, καὶ ἂν εἴναι ὁρατὸν ἢ καταληπτὸν τὸ διαλαμβανόμενον.
 4. Γράφονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χαρτίου τὰ ἐξῆς:
 - » Αρ.
 - » Το αὐτὸ εὑρεθὲν καὶ περιγραφὴν μὲ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν εἰς τὴν καταγραφήν.
 5. Ἡ περιγραφὴ αὕτη υπογράφεται παρὰ τοῦ Ἀστυνομίου, παρὰ τῶν δύο μαρτύρων, καὶ παρὰ τοῦ γραμματέως.
60. Ὅταν ὁ πληγωμένος ἢ θανατωμένος εἴναι γνωστὸς εἰς τοὺς δοκιμαστας, γίνεται ἔγγραφως ἐκθεσις δύο μαρτύρων βεβαιούντων τὴν ταυτότητα τοῦ πληγωμένου ἢ θανατωμένου.
61. Ὅταν εὑρεθῇ πτώμα ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖου τ' ὄνομα ἀγνοεῖται, ἀμέσως δημιοσιεύει καὶ ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα τοῦ πτώματος, ὅσα πρᾶγματα εὑρέθησαν ἐπάνω του, ἢ πλησίον του, τὸν καιρὸν καὶ τὸν τόπον ὅπου εὑρέθη, καὶ προσκαλεῖ τοὺς εἰδύτας νὰ φανερῶσιν ὅτι ἐξεύρουν περὶ τοῦ συμβάντος.
62. Ἐάν τοχὸν εὑρίσκειται τὸ πτώμα εἰς τόπον μακρυσμένον, μετὰ τὴν ἐποψίν καὶ τὴν δοκιμασίαν μετακινεῖται τὸ πτώμα εἰς τὸν πλησιέστερον καὶ πλέον συγχωρόμενον τόπον, διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ ἀνακάλυψις του.
63. Ἐάν τ' ὄνομα τοῦ ἐγκαλούμενου ἀγνοῖται ἀπὸ τοὺς ἰδόντας αὐτὸν, ὁ Ἀστυνόμος, ἢ ὁ ἐξεταστής, ζητεῖ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ηλικίας, τοῦ ἀνστηκτός, τῆς φυσιογνωμίας, καὶ τοῦ ἐνδύματος.
64. Ἐάν εἴναι ἀνάγκη νὰ συλληθῇ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, πρᾶγματα, ἢ ἔγγραφα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐγκαλούμενου, ἢ τῶν συναιτιῶν, ἢ ἄλλων, ἢ οἰκιακὴ ἔρευνα ἐνεργεῖται μετὰ τὴν δικήρησιν τῶν ἐξῆς κανόνων:
65. Δὲν δύναται ὁ Ἀστυνόμος νὰ ἐμβῇ εἰς καμμίαν ὀικονομικήν οἰκίαν δι' οἰκιακὴν ἔρευναν, χωρὶς νὰ εἴναι συνωδευμένος παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ καὶ δύο μαρτύρων, καὶ παρὰ τοῦ ἐγκαλούμενου ἢ ἐγκαλουμένων, ἂν ὑπάρχουν καὶ θελουν.

66. Ἐάν πρόκειται περὶ οἰκίας ἀνθρώπων μὴ ἐμπεριεχομένων εἰς τὴν κατηγορίαν, ἢ εἰσαγγελίαν, ὁ Ἀστυνόμος ὀφείλει νὰ κάμῃ τὴν ἔρευναν τοῦλάχιστον μετὰ ἐνορκόν τινος μάρτυρος μάρτυρίαν περιέχουσαν τῆς ἐρεύνης τὴν ἀφορμὴν.
67. Ἐάν κατὰ συνέπειαν τῆς οἰκιακῆς ἐρεύνης εὑρεθῇ εἰς τὴν οἰκίαν ὁ ἐγκαλούμενος, ἢ οἱ ἐγκαλούμενοι, σημειοῦται εἰς τὴν ἔγγραφον ἐκθεσιν ὁ τόπος ὅπου εὑρέθη, καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν εὑρέθη· υπογράφονται δὲ καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκίαν, καὶ ἂν δὲν θέλουν, γίνεται τοῦτου μνεία.
68. Ἐάν ἡ οἰκιακὴ ἔρευνα ἀφορᾷ πραγμάτων κατάσχεσιν, τίποτε δὲν δύναται νὰ μετακινήθῃ προτοῦ νὰ περιγραφῇ ἀνὰ ἕκαστον εἰδικῶς καὶ διακεκριμένως δι' ἐπίτηδες δύο δοκιμαστῶν περιγραφῆς λαμβανόντων καθ' ἑν μέρος, καὶ περιγραφόντων τὰ τε γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὕλης καὶ τοῦ σχήματος, καὶ τὰς κατ' εἶδος ἀτομικὰς ιδιότητας, διὰ νὰ προσδιορίζεται θετικῶς ἡ ταυτότης τοῦ εὑρεθέντος πράγματος.
69. Ἐάν ζητῶνται ἔγγραφα, ὁ ἀστυνόμος δὲν δύναται νὰ μετακινήσῃ τίποτε, ἀλλ' ὅσα ἔγγραφα εὑρῇ ἀφορῶντα τὴν ἔρευναν, ὀφείλει, ἀφοῦ σημειώσῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, νὰ τὰ θέσῃ εἰς χαρτοδόχον, τὸν ὁποῖον κλείει ἀφίνων τὸ κλειδίον εἰς τὸν ἐγκαλούμενον, ἢ εἰς τὸν οἰκονομικόν, ἀπόντος τοῦ ἐγκαλούμενου, ἢ εἰς τὸν συναίτιον, ἂν ἡ οἰκία εἴναι τοῦ συναίτιου. Ἐκτός τοῦ κλειδίου ὀφείλει νὰ ἐπιβάλῃ σφραγίδας μετὰ κομμάτων ὑφάσματος· τὸ σφραγιστήριον εἶναι τῆς ἐκλογῆς τοῦ οἰκονομικοῦ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποῖου ἐγένετο ἡ ἔρευνα, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου ἔχει νὰ μείνῃ. Ὁ ἀστυνόμος τὰ λαμβάνει οὕτω πῶς κλεισμένα καὶ σφραγισμένα. Εἰς δὲ τὴν ἔγγραφον ἐκθεσιν γίνεται μνεία τῆς ἐπιβολῆς τῆς σφραγίδος, ὥστε, εἰς περίπτωσιν συντρίψεως ἢ μεταθέσεως παρὰ τοῦ φέροντος τὸ σφραγιστήριον, νὰ ὑπάρχῃ μέσον ἀποδείξεως τῆς ἀκεραιότητος τῆς σφραγίδος, ὅταν δικαστικῶς ἐξετασθῶσι τὰ ἔγγραφα.
70. Δύναται μόνον ὁ Ἀστυνόμος ν' ἀναγνώσῃ τὰ ἔγγραφα πρὶν τὰ κλείσῃ (παρόντων ὅμως, τοῦ ἐγκαλούμενου, ἂν ὑπάρχῃ καὶ θελῇ, καὶ δύο μαρτύρων) διὰ νὰ ἐξάγῃ πληροφορίας ἀπὸ τὰ ἔγγραφα δι' ἐπομένως ἐξετάσεις ἄλλων ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων.
71. Εἰς τὴν ἔγγραφον ἐκθεσιν περιγράφεται μετὰ αὐστηρὰν ἀκρίβειαν ἡ εἰκὼν, καὶ πᾶσα ὑπάρχουσα ἐγκοπὴ, ἢ ἀναγλυφὴ, ἢ γράμματα ἐπὶ τοῦ σφραγιστηρίου, τὸ ὁποῖον μένει εἰς χεῖρας τοῦ οἰκονομικοῦ. Ἡ δὲ σφραγὶς ἐπιτίθεται εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς κολλήσεως τοῦ χαρτοδόχου.
72. Τὰ παρεισαγόμενα εἰς τὴν ἐξέτασιν ὁποιοῦδήποτε εἶδους πρᾶγματα φυλάττονται παρὰ τοῦ Ἀστυνομίου ὑπ' εὐθύνην αὐτοῦ, ἐνὸς τὰ ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του· φυλάττονται ὡσαύτως ἀπὸ τὸν ἐξεταστήν, ἀφοῦ εἰς τούτων τὰ παραδῶσιν ὁ Ἀστυνόμος· ἀπὸ τὸν δικαστήν, ἀφοῦ εἰς τούτων τὰ παραδῶσιν ὁ ἐξεταστής· καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς κατὰ τὴν ἀλληλοδιάδοχον παράδοσιν τῶν πραγμάτων.
73. Κανὲν πρᾶγμα δὲν ἀποδίδεται πρὶν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως.
74. Δι' ὅλα τὰ ἐγκλήματα, ὅσα ἐκ τῆς φύσεώς των δὲν ἀφίνουν ἵχνη, ἢ τῶν ὁποίων τὰ ἵχνη ἐξηλαίφθησαν, ἐπασχολεῖται εἰς τὰ πρὸς φανέρωσιν τοῦ ἐγκλήματος συντείνοντα μέσα, καὶ εἰς τὰ ἀποδεικνύοντα ὅτι τὸ εἶναι, τὸ ἀφαιρέθῃ, ἢ τὸ καὲν ὑπῆρξεν· ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τὸν τρόπον καὶ εἰς τὰ αἰτία, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει πλέον.
75. Ἐάν ὁ ἐγκλῶν ἢ οἱ μάρτυρες μὴ γνωρίζοντες τ' ὄνομα τοῦ ἐγκαλούμενου τὸν χαρακτηριστὶσμον, καὶ συλληθῇ δι' ὀψίαν, ὁ Ἀστυνόμος βαλεῖ εἰς φυλακὴν τὸν συλληφθέντα, καὶ ἐμποδίζει πᾶσαν κοινωνίαν μετ' αὐτὸν, ἐνὸς ὁ ἐξεταστής φθίσῃ καὶ διατάξῃ.
76. Τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν καὶ δικαστικὴν δικτῆρῶσιν ἔχει ὁ Ἀστυνόμος διὰ καθ' ἑκάστην ἐπισκευὴν εὑρισκόμενον εἰς τὴν περιφέρειαν του, καὶ πρᾶγματα ἐγκλήμα ἐκτὸς τῆς περιφέρειας του, ἢ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας, ἀναφερόμενος πάντοτε πρὸς τὸ κατὰ τὸ τμήμα τοῦ δικαστηρίου.

77. Τὰς αὐτὰς διατυπώσεις διατηρεῖ καὶ ὅταν κατ' αἰτήσεις ἄλλου Δικαστηρίου ἀπὸ τοῦ τμήματός του, τοῦ ζητεῖται εξέτασις ἢ ἐρευνα.
78. Ὅλαι αἱ πράξεις ὅλων τῶν Δικαστηρίων, γνωστοποιήσεις, κλήσεις, ἐντάλματα, ἀποφάσεις, ἐκτελοῦνται διὰ τῆς Αστυνομίας.
79. Πᾶσα ὑποτιθέμενη διαταγή, τὴν ὁποίαν λαμβάνει διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τι, πρέπει νὰ εἶναι διπλῇ, ὥστε ἀντίγραφον αὐτῆς νὰ παραδίδεται εἰς τὸν πρὸς τὸν ὁποῖον ἔχει νὰ γνωστοποιηθῇ· ὁ δὲ ὑπάλληλος τῆς Αστυνομίας ὀφείλει νὰ περιγράψῃ ἐπὶ τῆς διαταγῆς αὐτῆς, ἐπιστραφεύμενης πρὸς τὴν ἐξουσίαν, παρὰ τῆς ὁποίας ἐξεδόθη, τὸν χρόνον, τὸν τόπον, τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἂν ἀφῆλθαι εἰς τὴν οικίαν ἢ εἰς τὸ ἐργαστήριον του, καὶ εἰς πῶς παρεῖδεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Περὶ τῆς Αστυνομίας μετερχομένης τὴν ἐπανορθωτικὴν δικαιοσύνην.

80. Πᾶσα ἐπανορθωτικὴ κατηγορία, ἐπειδὴ πρέπει πρῶτον νὰ παρουσιάζεται εἰς τὴν Αστυνομίαν, ὁ ἐγκαλῶν χρεωστῇ, δι' ἀναφοράς τῆς ἐξουσίας ταύτης ἐκδηλούμενης ἐντὸς 24 ὥρων, νὰ ἐγγράψῃ κλήσιν παρὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ δικαστοῦ ἐντὸς ἄλλων 24 ὥρων, ἐν ᾗ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν κρίσιν.
81. Ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ κρίνῃ κληρίκην ἐπανορθωτικὴν κατηγορίαν χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ ὁ ζημιωθείς.
82. Ἡ κλήσις ὑπογράφεται παρὰ τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, καὶ παραδίδεται εἰς τὸν κλητὴν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν.
83. Μὴ ἐμφανιζόμενον δὲ τοῦ ἐγκαλούμενου διὰ νὰ ἐγγράψῃ τὴν κλήσιν, ὁ ἐγκαλούμενος, ἂν εἶναι εἰς κρατίαν, ἀπολύεται καὶ καταδικάζεται ὁ εἰς τὴν Αστυνομίαν ἐγκαλέσας διὰ τὴν ἀπίδυσιν τῶν ζημιῶν καὶ τῆς δαπάνης τοῦ ἐγκαλουμένου.
84. Ἄν ὁ δι' ἀναφοράς ἐγκαλέσας λάθῃ ὅπισθεν τὴν αἴτησιν του, καὶ στέρξῃ ὁ κατηγορούμενος, παύει πλέον ἡ σύγκλησις, καὶ πᾶς ἄλλη πράξις τοῦ δικαστοῦ, ὅστις κληνται μείνει τῆς πράξεως εἰς τὰ πρακτικά του.
85. Ἐν ὁ ἐγκαλούμενος εἶναι ἄμα καὶ ἀντεγκάλεον, ὁ δικαστὴς ἐκδίδει, καὶ κατ' αἰτήσεις τούτου, κλήσιν κατὰ τοῦ ἀντεγκαλούμενου, ἢ ἐξετάζει τὰς ἀμφότερας αἰτήσεις προτάτων εἰς τὴν εξέτασιν τὴν πρωτοπαρουσιασθεῖσαν.
86. Ἐκαστος Εἰρηνοδίκης χρεωστῇ νὰ διατάξῃ τὰς προθεσμίας τῶν δικηφόρων κλήσεων κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν διαφόρων τῶν ἀπὸ τὸν τῆς κλιέδρας του.
87. Τὰ μερὴ δύναται καὶ χωρὶς κλήσιν νὰ ἐμφανισθῶσι ἐκουσίως, ἀλλὰ ὅλαι γὰρ μείνει τῆς αὐτοπρωτοβουλίας ἐμφανισθεῖς τῶν εἰς τὰ πρακτικά.
88. Πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐμφανισθεῖς ὁ Εἰρηνοδίκης δύναται κατὰ ἑκτίαν τὸν ἐγκαλούμενον νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς ζητίας, καὶ νὰ κέρῃ καταγραφὰς καὶ ἄλλας πράξεις ἀπαιτούσας ταχυτητα.
89. Ἄν ὁ ἐγκαλῶν δὲν ἐμφανισθῇ τὴν ὁρισμένην παρὰ τῆς κλήσεως ἡμέραν, ἢ κλήσις ἀκυρώνεται, καὶ ἀπαγορεύεται ἡ περαιτέρω σύγκλησις διὰ τὸ ἀντικειμενικόν. Ἐν ὁ ἐγκαλούμενος εἶναι παρὼν εἰς τὴν πρῶτην τῆς ἀκυρώσεως, ὁ Εἰρηνοδίκης κατ' αἴτησιν τοῦ καταδικάζει τὸν ἐγκαλούμενον εἰς τὰ ἐξόδα καὶ ζητίας ὑπερ τοῦ ἐγκαλουμένου.
90. Ἐν ὁ ἐγκαλούμενος δὲν ἐμφανισθῇ, ἀναβάλλεται δι' ἄλλην ἡμέραν ἢ ἀκρίβειαν, καὶ τούτο γνωστοποιεῖται με δευτέραν κλήσιν· δύναται ἐν τούτῳ ὁ δικαστὴς νὰ ἐξετάσῃ τοὺς παρευρισκομένους μάρτυρας.
91. Ἐν καὶ μετὰ τὴν δευτέραν κλήσιν δὲν ἐμφανισθῇ, ὁ Εἰρηνοδίκης ἐπαρτύνει ἐντάλμα συλλήψεως, καὶ ἐν τούτῳ δέχεται τὰς μαρτυρίας τοῦ ἐγκαλούμενου.
92. Ἐν ὁ ἐγκαλούμενος εἶναι ἀσθενὴς, ἐμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ ἐπίτροπόν του,

διὰ νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς μαρτυρίας. Ἀναβάλλεται διὰ τρεῖς ἡμέρας ἢ ἀκρίβειαν· ἐν τούτῳ ἀναβάλλεται καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐντάλματος· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ διὰ τὴν ἀσθενεῖαν τοῦ ἐγκαλούμενου.

93. Ὁ δικαστὴς δύναται ν' ἀναβάλῃ τὴν εξέτασιν τῆς ὑποθέσεως, δι' αἰτίαν ἀσθενείας, καὶ με διπλὴν προθεσμίαν.
94. Ὅταν εἶναι παρόντες οἱ διαφερόμενοι, ὁ δικαστὴς ἀκούει τὴν αἴτησιν· δέχεται τὰς μαρτυρίας· ἀκούει τὸν ἐγκαλούμενον· δέχεται τὰς ἀποδείξεις καὶ τὰς ἀποδείξεις του· καὶ εἰς 24 ὥρας ἀποφασίζει.
95. Ἡ ἐμφανισθεῖς, αἱ μαρτυρίαι, καὶ πᾶς ἄλλη ἐνδεχομένη πρᾶξις γίνονται κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας.
96. Ὁ δικαστὴς ταχέως εἰς τὴν ἀπόφασίν του ἀποφασίζει καὶ διὰ τὰ ἐξόδα καὶ ζητίας τῶν διαφερομένων εἰ δυνατόν ἐν ταύτῳ.
97. Αἱ ἀποφάσεις πρέπει νὰ εἶναι αιτιολογημέναι, καὶ νὰ διαλαμβάνωσι ἂν εἶναι ἐκκλητῇ ἢ ἀνέκκλητῳ.
98. Καταχωροῦνται εἰς βιβλίον, καὶ ὑπογράφονται ἀπὸ τὸν δικαστὴν.
99. Ἡ δικαστικὴ ἡμέρα συνίσταται εἰς τὰς ὥρας, καθ' ἃς ὁ Εἰρηνοδίκης κλητῇ δικάζων.
100. Ἐκαστος Εἰρηνοδίκης χρεωστῇ νὰ προσδιορίσῃ διὰ τίνος διατάξεως τὸν τρόπον τῶν συνεδριάσεων του, τὰς ὥρας τῆς ἀκροάσεως, καὶ τὰς προθεσμίας ὑποτιθέμενης εἰδους γνωστοποιήσεων.
101. Αἱ ἀποφάσεις δημοσιεύονται ἐπὶ συνεδριάσει τὴν δικαστικὴν ἡμέραν καὶ τὴν συνῆτη ὥραν τῆς ἀκροάσεως· γίνεται δὲ μείνει τῆς δημοσίευσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Περὶ ἐκκλήσεως τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐπανορθωτικοῦ δικαστοῦ.

102. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ ἐπανορθωτικοῦ δικαστοῦ εἶναι ἐκκλητῇ κατὰ τὰ άρθρα 55 καὶ 56 τοῦ διοργανικοῦ νόμου.
103. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Εἰρηνοδικῶν ἐγκαλοῦνται ἐνώπιον τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου.
104. Ἡ ἐκκλήσις ἀναβάλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως.
105. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως ὁ ἐγκαλῶν ὀφείλει νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν ἐπανορθωτικὸν δικαστὴν ἀναφορὰν αἰτῶσαν λογιζομένην, ἀπαιτῶσαν τὴν διώρθωσιν τῆς ἀποφάσεως.
106. Ὁ ἐπανορθωτικὸς δικαστὴς χρεωστῇ νὰ διευθύνῃ ἀντίγραφα τῶν παραγθέντων εἰς τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ζητήσῃ διασαφήσεις ἢ ἐξαιρέσεις ἐπιτοπίων γνώσεων.
107. Πᾶσα πρᾶξις ζητούμενη ἀπὸ τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον γίνεται διὰ μέσου ὑποτιθέμενης ἀρχῆς, κατ' αἰτήσεις τοῦ Δικαστηρίου καὶ αὐτῶν παραλαμβάνονται τὰ ἀποτελέσματα τῆς προλήψεως.
108. Τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰ ἐγγράφα, κρίνει ἀνεκκλητῶς.
109. Αἱ ἀποφάσεις διευθύνονται εἰς τὸν Ἀστυνόμον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

Περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἐξεταστοῦ.

110. Ὁ ἐγκληματικὸς ἐξεταστὴς παραλαμβάνει ἀπὸ τὸ Δικαστήριον διὰ τὰ ἐγγράφα· ἀπέργεται εἰς τὴν διαμονὴν τοῦ Ἀστυνομίου, ὅπου ἔργισεν ἢ πράξις· αὐτῇ καὶ λαμβάνει ἀπὸ τὸν Ἀστυνόμον πᾶσαν πληροφορίαν.
111. Ὅλα τὰ κληθέντα καὶ χρέη, τὰ διὰ τὸν Ἀστυνόμον εἰς τὴν διαδικασίαν διορισμένα, εἶναι κινὰ καὶ διὰ τὸν ἐξεταστήν.
112. Δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ Ἀστυνομίου, αἰτῶν ἐπιδέχονται ἀνεξέτασιν.
113. Χρεωστῇ νὰ ὑποβάλῃ εἰς ἐρωταπόκρισιν τὸν ἰδιώτην κατηγοροῦν, εἰ εἶναι παρὼν, καὶ τὸν ἐγκαλούμενον ἢ τοὺς ἐγκαλούμενους.

Περὶ τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου κρίνοντος
ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις· καὶ περὶ
τῶν ἀποφάσεων.

114. Ὁ ἐξεταστὴς συνάξῃ ὅλας τὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τοῦ ἐνόχου ἢ ἐνόχων, ἐκθέτει αἰτιολογημένην κατηγορίαν κατὰ τοῦ ἐνόχου ἢ ἐνόχων, ἥτις κοινοποιεῖται πρὸς αὐτοὺς ἐν ἀπολογητῇ, ἢ ἀπολογηθῶν, ἐντὸς 10 ἡμερῶν μετὰ τὴν γνωστοποίησιν.
115. Ὁ ἐξεταστὴς δύναται νὰ παραχωρήσῃ πρὸς αὐτοὺς καὶ περισσοτέραν προθεσμίαν 10 ἡμερῶν, ἂν ζητηθῇ.
116. Ὁ ἐγκαλούμενος ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ ἀντίγραφα τῶν πραχθέντων.
117. Ὁ ἐγκαλούμενος χρεωστεῖ πρὸ τοῦ τέλους τῆς προθεσμίας νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀπολογίαν του.
118. Ἐάν σκοπεύῃ νὰ παρουσιάσῃ μάρτυρας, ἢ νὰ μεταχειρισθῇ ὑποαδῆ-
πιε ἄλλα μέσα διεκδίκησεως, ὀφείλει εἰς τὴν αὐτὴν ἀπολογίαν του νὰ ἀναφέρῃ τὰ πράγματα, διὰ τὰ ὅποια οἱ μάρτυρες πρέπει νὰ ἐρωτη-
θῶσι, καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὰ ὅποια ἔχει εἰς ἐξελαφρῶσίν του ἀποδει-
κτικά, ἢ νὰ τὰ ὑπενθυμίσῃ μόνον, καὶ νὰ προβάλῃ ἐν ταύτῃ τὴν ὅποιαν ἐπιθυμεῖ δοκιμασίαν.
119. Ἡ ἀπολογία γνωστοποιεῖται εἰς τὸν ιδιώτην κατήγορον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.
120. Μετὰ τὴν πρὸς τὸν ιδιώτην κατήγορον γνωστοποίησιν, ὁ ἐξεταστὴς ἐπασχολεῖται εἰς τὴν εξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου ἐπάνω εἰς τὴν ἀπολογίαν του.
121. Καλεῖ τοὺς μάρτυρας νὰ ἐμφανισθῶσι, καὶ προσδιορίζει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἐμφανίσεως, γνωστοποιῶν τοῦτο καὶ εἰς τὸν ἐγκα-
λούμενον, καὶ εἰς τὸν ἐγκαλούμενον ἢ τοὺς ἐγκαλουμένους.
122. Ἐξετάζει τοὺς μάρτυρας κατὰ τὸν νόμον.
123. Ἐάν εἰς τὰ παρουσιασμένα ἔγγραφα ἀπαιτῶνται ἀντεξετάσεις, τότε κάμνει τὴν ἀντεξέτασιν κατὰ τὸν νόμον.
124. Ὁ ιδιώτης κατήγορος δύναται νὰ εἶναι παρὼν, καὶ ἔχει δικαίωμα νὰ κάμῃ ἐρωτήσεις εἰς τὸν μάρτυρα, καὶ εἰς τοὺς δοκιμαστάς· τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ ὁ ἐγκαλούμενος.
125. Τελειωθείσης τῆς εξέτασεως, τῶν ἀποδείξεων, τῆς ἀπολογίας, ὁ ἐξε-
ταστὴς εἰδοποιεῖ τὸν ιδιώτην κατήγορον νὰ δώσῃ ἀνακεφαλαιώσιν ἐντὸς 8 ἡμερῶν, ἀφοῦ παραλάβῃ τ' ἀντίγραφα τῶν πρακτικῶν, ἐάν τὰ ζητήσῃ.
126. Ἡ ἀνακεφαλαιώσις τοῦ κατηγόρου κοινοποιεῖται δι' ἀντιγράφου εἰς κάθε ἐγκαλούμενον, μετὰ προθεσμίαν 8 ἡμερῶν διὰ ν' ἀποκριθῇ.
127. Δοθείσης τῆς ἀπαντήσεως ἐκάστου ἐγκαλουμένου, ὁ ἐξεταστὴς ἐκθέ-
τει τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν του.
128. Κοινοποιεῖ τὴν ἀναφορὰν εἰς ἕκαστον τῶν ἐνεχομένων διὰ νὰ παρου-
σιάσῃ τὰς παρατηρήσεις των ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.
129. Πᾶς ἐνεχόμενος δύναται νὰ δώσῃ τὰς παρατηρήσεις του ἐγγράφως ἐπὶ τῆς γνώμης τοῦ ἐξεταστοῦ.
130. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας διὰ τὴν παρουσίαν τῶν παρατηρή-
σεων, ὁ ἐξεταστὴς κάμνει φάκελλον τῆς δικηγραφίας, καὶ τὸν παρα-
δίδει εἰς τὸ Δικαστήριον.
131. Ὁ ἐξεταστὴς δύναται καὶ πρῶτον νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἐγκαλούμενον εἰς διεκδίκησιν του, μὴν εὑρίσκων ὕπεν διὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ εἰς τοιαύτην διεκδίκησιν, νὰ κάμῃ τὴν ἀναφορὰν του διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς κατηγορίας· δύναται νὰ τὴν κάμῃ ἀκόμη, καὶ τῆς ἀπολογίας γενομένης· εἶναι μολοντοῦτο συγχωρημένον εἰς τὸν ἐξεταστὴν νὰ κάμῃ τοιαύτην ἀναφορὰν, μόνον εἰς περίπτωσιν ἀποδεδειγμένης ἀθωότητος, εἴτε πρὶν, εἴτε μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ὑποθέσεων.
132. Ἐάν τὸ Δικαστήριον δὲν συμφωνῇ, καὶ πρόκειται περὶ διεκδίκη-
σεως εἰσέτι μὴ παρουσιασθείσης, ὁ ἐξεταστὴς κατ' αἴτησιν τοῦ Δικα-
στηρίου ἐκθέτει τὸ ἔγγραφον τῆς κατηγορίας, καὶ παραχωρεῖ εἰς τὰς ἐργασίας του ὡς ἐάν δὲν ὑπῆρχεν ἀναφορὰ.

133. Ὁ πρωτόκλητος δικαστὴς παραλαβὼν τὸν φάκελλον παρὰ τοῦ ἐξε-
ταστοῦ, ἀμέσως καλεῖ τοὺς δύο συμβούλους κατὰ τὸν τύπον τοῦ δι-
οργανικοῦ νόμου.
134. Εἰς περίπτωσιν ἀναγκείας καὶ ἀπαραιτήτου διασαφήσεως, δύναται νὰ ἐπανερωτήσῃ τὸν ἐγκαλούμενον, ἢ νὰ ζητήσῃ διασαφήσεις ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων εἰς τὰς μαρτυρίας παρὰ τῶν μαρτύρων, ἢ ἐπὶ τῶν δοκιμα-
σιῶν παρὰ τῶν δοκιμαστῶν· εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐκδίδει διατα-
γὰς διὰ νὰ ἐμφανισθῶν οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους θέλει νὰ ἐρωτήσῃ ἀνατιθέμενος τὴν ἐκτέλεσιν εἰς τὸν Ἀστυνόμον τοῦ τόπου, ὅπου διατρί-
βουσιν οἱ ζητούμενοι.
135. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν χρεωστεῖ νὰ σημειῶνῃ εἰς τὴν ἔγγραφον ἐκθεσιν τὸ αἴτιον, ἢ τὰ αἴτια, καὶ νὰ τὰ δικαιολογῇ.
136. Εἰς πᾶσαν περίστασιν νέων διασαφήσεων, πρέπει νὰ εἰδοποιῶνται ὁ κατήγορος καὶ οἱ ἐγκαλούμενοι διὰ νὰ εἶναι παρόντες εἰς τὴν εξέ-
τασιν.
137. Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀντεξετάσεως, γίνεται λόγος πρῶτον περὶ τῆς ὀνομασίας τῶν δύο μαρτύρων κατὰ τὸ ἄρθρον 20.
138. Τὰ πρὸς τοὺς μάρτυρας ἢ δοκιμαστάς δικαιώματα τῆς ἐρωτήσεως, χορηγούμενα διὰ τοῦ Πρωτοκλήτου εἰς τὸν κατήγορον ἢ τοὺς ἐγκα-
λουμένους, διατηροῦνται ἀκόμη καὶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοκλήτου Δικασ-
τηρίου.
139. Τὰ διὰ τὴν ἀνακεφαλαιώσιν ἄρθρα 125, 126 ἐπαναλαμβάνονται εἰς τὴν περίστασιν ταύτης τῆς ἀντεξετάσεως.
140. Δὲν εἶναι συγχωρημένον οὔτε εἰς τὸν κατήγορον, οὔτε εἰς τὸν ἐγκα-
λούμενον, νὰ παρουσιάσῃ νέους μάρτυρας.
141. Ὅταν ὁ πρωτόκλητος δικαστὴς νομίσῃ ὅτι εἶναι ἀνάγκη ν' ἀκουσθῇ ἢ ἀνακεφαλαιώσῃ καὶ διὰ προφορικῆς ἀναπτύξεως, τότε μόνον συγ-
χωρεῖται εἰς τὸν ιδιώτην κατήγορον καὶ εἰς τὸν ἐγκαλούμενον, νὰ παρουσιασθῶν καὶ νὰ δημηγόρῃσιν ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως των εἴτε προσωπικῶς, εἴτε διὰ συνηγόρων· τοῦτο ὅμως γίνεται κατὰ χρέος ὁσάκις κατὰ τὸ νήμα τῆς κατηγορίας πρόκειται περὶ κεφαλαιῆς ποι-
νῆς, ἢ βαρυτέρας τῶν 8 ἐτῶν φυλακῆς.
142. Ὁ ἐξεταστὴς χρεωστεῖ νὰ εἶναι παρὼν· δύναται νὰ κάμῃ παρατη-
ρήσεις, καὶ ἐρωτήσεις, καὶ συμπερασμούς· ἐτι μετὰ τὴν υπεράσπισιν.
143. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἢ συνεδρίασις γίνεται δημοσία.
144. Συγχωρεῖται εἰς τὸν πρωτόκλητον δικαστὴν νὰ κάμῃ ἐρωτήσεις πρὸς τὰ μέρη ἢ πρὸς τοὺς συνηγόρους των, καὶ εἰς τὴν ἔγγραφον ἐκ-
θεσιν γίνεται μνεία περὶ παντός.
145. Ἡ ἀπόφασις περιέχει τὴν ἐκθεσιν τῶν πράξεων, τῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς μὴ ὑπάρξεως τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ ὑπάρ-
χοντος ἢ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος ἐνόχου ἢ ἐνόχων, καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς.
146. Ἡ ἀπόφασις καταχωρεῖται εἰς βιβλίον, καὶ υπογράφεται ἀπὸ τὸν πρωτόκλητον δικαστὴν· οἱ σύμβουλοι δὲν ἔχουν ψῆφον· πλὴν ἐμπορεῖ ἕκαστος αὐτῶν, ἐάν εἶναι ἐναντίας γνώμης, νὰ ἐκθέσῃ τοὺς λόγους τοῦ κατωθέν τῆς ἀποφάσεως προσυπογραφόμενος εἰς αὐτήν.
147. Ὅταν ἡ συνεδρίασις εἶναι δημοσία, ἡ ἀπόφασις δημοσιεύεται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας πούσῃ ἡ συζήτησις.
148. Πᾶσα οὐσιαστικὴ ἀπόφασις δημοσιεύεται ἐπὶ συνεδριάσει.
149. Ἡ ἀπόφασις ἢ ἀπολύει δι' ἀθωότητα, ἢ ἀπορρίπτει τὴν κατηγορίαν δι' ἔλλειψιν ἀποδείξεων, ἢ καταδικάζει ἕκαστον τῶν τριῶν περιπτώ-
σεων πρέπει νὰ γράφεται ῥητῶς.

150. Η απόφασις ἢ ἐλευθεροῦσα τὸν ἐγκαλούμενον δι' ἀποδεδειγμένην ἀθωότητα, μετὰ παρέλευσιν πέντε ἡμερῶν χωρὶς ἔφεσιν παρὰ τῶν ἐνεχομένων μερῶν ἢ παρὰ τοῦ ἐξεταστοῦ, ἐκτελεῖται προσωρινῶς δια τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ ἐγκαλουμένου ἢ ἐγκαλουμένων, ὑπὸ ἐγγυησιν ὅμως νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ Δικαστήριον, ἂν ζητηθῇ, μετριστότου ὁ δημόσιος συνήγορος νὰ κάμῃ τὴν ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 170.
151. Ἐάν καὶ ὁ δημόσιος κατήγορος δὲν κάμῃ ἔφεσιν, τότε ὁ ἐλευθερούμενος ἐλευθεροῦται ὁριστικῶς, καὶ ἡ ἐγγυησις λύεται.
152. Η ἀπόφασις ἢ ἐλευθεροῦσα τὸν ἐγκαλούμενον δι' ἑλλειψίν ἀποδείξεων ἐκτελεῖται ὡς ἂν ἂν ἀντίτυπον ὅμως τῆς ἀποφάσεως κοινοποιεῖται εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.
153. Η ἀπόφασις ἢ ἀπολύουσα τὸν ἐγκαλούμενον δι' ἑλλειψίν ἀποδείξεων δὲν ἐπιδικάζει, ποτὲ ὑπὲρ αὐτοῦ ζημίας καὶ ἐξόδα κατὰ τοῦ ἐγκαλουμένου.
154. Ὅποιος ἀπολυθῇ δι' ἑλλειψίν ἀποδείξεων, ἐπαγρυπνεῖται ἀπὸ τὰς Ἀστυνομίας τῆς ἐπικρατείας, καὶ ἐμπορεῖ ἐκ νέου νὰ ἐγκαλεσθῇ μέχρι 5 χρόνων.
155. Ὅταν ἡ ἀπόφασις ἐλευθερόνῃ τὸν ἐγκαλούμενον δι' ἀποδεδειγμένην ἀθωότητα, τὸ Δικαστήριον εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν διορίζει τὴν κατὰ τοῦ ιδιώτου ἐγκαλοῦντος ποινὴν τῆς συκοφαντίας, καὶ ἐπιδικάζει τὰς ζημίας καὶ ἐξόδα ὑπὲρ τοῦ ἀθωωθέντος. Ἡ τῆς συκοφαντίας ποινὴ ἐπιβάλλεται, ἐν τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐγκαλούμενος ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του ἀπολογηθεὶς, ἢ θέλαν εἶσθαι γνωστὰ εἰς τὸν κατήγορον πρὸ τῆς κατηγορίας.
156. Η ἐκκαθάρσις τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων γίνεται μ' ἀναφορὰν καὶ ἀπάντησιν καὶ μετὰ ταῦτα τὸ Δικαστήριον ἀποφασίζει.
157. Η ἀπόφασις περὶ τῶν ζημιῶν νομίζεται ὡς παράρτημα τῆς πρώτης ἀποφάσεως· πλὴν δὲν ἀναβάλλεται διὰ τὴν ἔφεσιν τῆς κυρίας.
158. Ὅποιος ἀπολυθῇ ὡς ἀθῶος ἀπὸ τινος κατηγορίας, δὲν ἐμπορεῖ νὰ κατασχέθῃ, οὔτε νὰ κατηγορηθῇ διὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.
159. Τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καθόσον ἀνάγονται εἰς τὴν ἐπικράτειαν, καθὼς καὶ εἰς τὸν διαφερόμενον, εἶναι εἰς ἔαρος τοῦ χάνοντος ἢ τοῦ κινουμένου τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν.
160. Μόλις δημοσιευθῇ ἀπόφασις ἐπὶ συνεδριάσει, χρεωστεῖ ὁ γραμματεὺς νὰ κάμῃ 4 ἀντίγραφα, ἕκαστον τῶν ὁποίων χορηγεῖ εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα, εἰς τὸν ἐγκαλούμενον, εἰς τὸν ἐξεταστὴν, καὶ εἰς τὸν δημόσιον συνήγορον τοῦ ἑκκλητοῦ Κριτηρίου. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὅταν πρόκειται περὶ πράξεως ἐνδικοαμφανομένης εἰς τὰ ἄρθρα 131 καὶ 132.
161. Ὁ δημόσιος συνήγορος ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως μετὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἐντός ὀκτῶ ἡμερῶν μετὰ τὴν παραλαβὴν αὐτῆς.
162. Ὅταν ἀπόφασις τις δὲν ἐκκαλεσθῇ ἀπὸ κανένα τῶν διαφερομένων, καὶ παρέλθουν αἱ προθεσμιαί τῆς ἐκκλήσεως, ὁ δημόσιος συνήγορος ὀφείλει νὰ κοινοποιῇ πρὸς τὸ ἑκκλητον Δικαστήριον ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν ἐκκαλέσθῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τοῦ ἑκκλητοῦ Δικαστηρίου κρίνοντος δι' ἐφέσεως ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις καὶ περὶ τῶν ἀποφάσεων.

163. Αἱ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου δύναται νὰ ἐκκαλεσθῶσιν ἀπὸ τοὺς διαφερομένους, ἀπὸ τὸν ἐξεταστὴν, καὶ ἀπὸ τὸν δημόσιον συνήγορον.
164. Οἱ διαφερόμενοι ἔχουν 5 ἡμερῶν προθεσμίαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεως ὁ δὲ δημόσιος συνήγορος ἔχει 40 ἡμερῶν μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἀποφάσεως.

165. Η ἔφεσις γίνεται ἐγγράφως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου· πρέπει δὲ νὰ εἶναι αἰτιολογημένη, καὶ νὰ περιέχῃ τὸ παρῶνον καὶ διὰ πᾶσαν καὶ ὁποιαδήποτε παρεμπιπτούσαν πρᾶξιν, περὶ τῆς ὁποίας σκοπεῖ ὁ δικαζόμενος νὰ κάμῃ ἀπαίτησιν.
166. Η ἔφεσις κοινοποιεῖται παρὰ τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου εἰς τοὺς ἐνεχομένους, καὶ εἰς τὸν ἐξεταστὴν· αὗται δὲ ἀποκρίνονται ἐγγράφως ἐντὸς 5 ἡμερῶν.
167. Η ἀπόκρισις κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, ὅστις ἀπαντᾷ ἐγγράφως ἐντὸς ἄλλων 5 ἡμερῶν, καὶ ἡ συζήτησις κλείεται.
168. Τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον παρπέμπει ὅλα τὰ ἐγγράφα τῆς δικογραφίας καὶ τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ ἑκκλητον Δικαστήριον.
169. Ὁ γραμματεὺς διδίδει σημείωσιν ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς τὸν δημόσιον συνήγορον, ὅστις λαμβάνει γνῶσιν αὐτῶν.
170. Ὁ δημόσιος συνήγορος ἐκκαλεῖ εἴτε μόνος, εἴτε μετὰ τοῦ ἐγκαλοῦντος, καὶ ὑποβάλλει τὸ ἐγγράφον τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἑκκλητοῦ Δικαστηρίου.
171. Ὅταν ἐκκλητῇ μόνος, ὁ γραμματεὺς τοῦ ἑκκλητοῦ συνοδεύει ἀντίγραφον τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον, τὸ ὅποion, ἀφ' οὗ τὴν λάβῃ, τὴν κοινοποιεῖ ἀμέσως εἰς τοὺς ἐνεχομένους, καὶ πέμπει ὅλα τὰ ἐγγράφα εἰς τὸ ἑκκλητον Δικαστήριον· ὁ γραμματεὺς τοῦ ἑκκλητοῦ τὰ γνωστοποιεῖ ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς τὸν δημόσιον συνήγορον διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀπάντησιν ὡς ἐκκαλῶν.
172. Τὰ ἄρθρα 166 καὶ 167 ἐκτελοῦνται εἰς τὸ ἑκκλητον Δικαστήριον.
173. Εἶναι κοινὰ διὰ τὸ ἑκκλητον τὰ ἄρθρα 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141. Τὸ ἄρθρον 142 ἐφαρμόζεται εἰς τὸν δημόσιον συνήγορον. Τὸ ἄρθρον 144 εἰς πάντα δικαστὴν.
174. Τὰ ἄρθρα 145, 146, 147, 148, 149 εἶναι κοινὰ, ὡσαύτως καὶ τὰ ἄρθρα 154, 155, 156.
175. Ἀφ' οὗ δημοσιευθῇ ἡ ἀπόφασις, πρέπει νὰ κοινοποιῖται πρὸς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον, καὶ πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεῖαν.
176. Ὅταν οἱ διαφερόμενοι ἢ ὁ δημόσιος συνήγορος δὲν ἐκκαλέσων τὴν ἀπόφασιν, καὶ παρέλθουν αἱ προθεσμιαί, ὁ δημόσιος συνήγορος γνωστοποιεῖ πρὸς τὸ ἑκκλητον Δικαστήριον ὅτι δὲν ἐγγίβων ἔφεσις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.

177. Η αὐτὴ διαδικασία, καθ' ἣν γίνεται καὶ προοδεύει ἡ ἔφεσις τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοκλήτου, εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ διὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἑκκλητοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.
178. Ὅταν ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως αἵτησις γίνεται ἐξ ἐπαγγέλματος, ἢ κατὰ πρόσκλησιν τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, εἴτε διὰ μὴ ἐκκληθεύσας ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοκλήτου, εἴτε δι' ἀποφάσεις τοῦ ἑκκλητοῦ, τότε ἡ αἵτησις κοινοποιεῖται παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου πρὸς τοὺς διαφερομένους, οἵτινες ὀφείλουν ν' ἀποκριθῶσιν ἐντὸς 5 ἡμερῶν μετὰ τὴν κοινοποίησιν, καὶ μετὰ τοῦτο πᾶσα περαιτέρω διαφιλονεικίσις μεταξὺ τῶν διαφερομένων.
179. Εἰς πᾶσαν καὶ ὁποιαδήποτε περίπτωσιν τὸ ἑκκλητον πρέπει νὰ προσκαλῆται εἰς τὸ νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀπόφασιν δι' ἀναφορὰν τοῦ.
180. Η ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου κοινοποιεῖται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεῖαν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκδόσιν τῆς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οἱ αὐτοὶ κανόνες τῆς διαδικασίας τηροῦνται, ὅταν τὸ Ἀνώτατον κρίνῃ ὡς Ἀκυρώτικόν, καὶ ὅταν κρίνῃ ὡς τριτον Δικαστήριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Περὶ τοῦ Ἐξαιρετικοῦ Δικαστηρίου.

181. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κατηγορία ἢ παρ' ὁποιοῦδήποτε προσ-
αγομένη εἰς δημοσίον ὑπουργόν, πρέπει νὰ παρουσιάζεται εἰς τὸν
Γραμματέα τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν κλάδον ὑπάγεται
ὁ δημοσίος ὑπουργός· ἡ δὲ κατηγορία λαμβάνει δίοδον κατὰ διαταγὴν
τῆς Κυβερνήσεως.
182. δι' ἐγκλημα καθοσιώσεως κατηγορία διοδεύει ὡσαύτως ὡς ἡ
κατάχρησιν τοῦ ὑπουργήματος τῶν δημοσίων ὑπουργῶν.
183. δημοσίος συνήγορος ἐκτελεῖ τὰ χρεὴ του.
184. τύποι τῆς διαδικασίας τοῦ ἐξεταστοῦ, καὶ τῆς πρώτης ἐπι-
τροπῆς εἶναι ὡς εἰς τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον.
185. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κυρία ἀπόφασις τῆς πρώτης ἐπι-
τροπῆς, διευθύνεται ἀμέσως παρ' αὐτῆς εἰς τὴν δευτέραν ἐπιτροπὴν.
186. Ἡ διαδικασία τῆς Β' ἐπιτροπῆς εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν τοῦ Ἐκ-
κλητοῦ Δικαστηρίου.
187. Ἡ ἀπόφασις τῆς Β' ἐπιτροπῆς εἶναι ὁριστική.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Περὶ ἀρμοδιότητος.

188. Τὸ Ἐγκληματικὸν Δικαστήριον κρίνει τὰς τῆς ἀρμοδιότητος ἐξαι-
ρέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἡ τοπικαί, ἡ προσωπικαί, ἡ πραγματικά.
189. Τοπικὴ ἐξαιρέσις ἀρμοδιότητος εἶναι, ὅταν ὁ δικαστὴς κρίνῃ ἐγκλη-
μα, ἢ πταῖσμα, παχθέν ἐκτὸς τῆς περιφερείας του.
190. Προσωπικὴ εἶναι, ὅταν ὁ δικαστὴς κρίνῃ ἐγκλήματα, ἢ πταίσμα-
τα ἀνθρώπων μὴ ἀναγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του.
191. Πραγματικὴ εἶναι, ὅταν ὁ δικαστὴς κρίνῃ ὑποθέσεις, τῶν ὁποίων
ἡ φύσις δὲν ἀνήκει εἰς τὸ Δικαστήριόν του.
192. Ἡ τῆς ἀρμοδιότητος ἀγωγὴ γίνεται ἀπὸ τὸν ἐγκαλούμενον, ἢ
ἀπὸ τὸν ἐγκαλοῦντα.
193. Ἡ κατὰ τῆς ἐπανορθωτικῆς ἐξουσίας ἀγωγὴ δὲν ἀναβάλλει εἰμὴ τὴν
ἀπόφασιν.
194. Ἡ κατὰ τῆς ἐγκληματικῆς ἐξουσίας δὲν ἀναβάλλει τὴν ἐξέτασιν
μέχρι τῆς κατηγορητικῆς πράξεως.
195. Πρέπει νὰ γίνεται πρὸ καθὲ λογῆς ἀπολογία, καὶ δι' ἀναφορὰς
αἰτιολογημένης· γνωστοποιεῖται δὲ εἰς τὸν ἔχοντα τὸ δικαίωμα
τῆς ἀπαντήσεως.
196. Τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον τοῦ τμήματος κρίνει τὰς ἐξαιρέσεις
τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐφευδικῶν.
197. Τὸ Ἐκκλητικὸν Δικαστήριον κρίνει τὰς ἐξαιρέσεις τῆς ἀρμοδιότητος
τῶν Πρωτοκλήτων Δικαστηρίων.
198. Ὅσαι ἐξέτασις γίνωσιν ἀπὸ μὴ ἀρμοζόν Δικαστήριον, θεωροῦνται
ὡσὺν νὰ ἔγινον ἀπὸ ἀρμοζόν Δικαστήριον.
199. Εἰς ὑπόθεσιν ἐγκληματικὴν, κατ' αἴτησιν ἐνὸς τῶν δικαζομένων
ἢ τινος τῶν δημοσίων συνήγορων, εἴτε δι' ἀναφορὰς τοῦ ἐπὶ τῆς
δικαιοσύνης Γραμματέως, δύναται ἡ κυβέρνησις ἀκούσασα τὸ συμβ-
βουλίων της νὰ παραπέμψῃ τὴν κρίσιν τινος ὑποθέσεως ἀπὸ ἐν Δικα-
στήριον εἰς ἄλλο τῆς αὐτῆς φύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τῆς γραφικῆς διατυπώσεως.

200. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἶναι κοινὸν μετὰ τὸ αὐτὸ τῆς Πολιτικῆς Διαδικασί-
ας κεφάλαιον ΚΘ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ ἐξαιρέσεως τῶν δικαστῶν.

201. Αἱ τῶν δικαστῶν ἐξαιρέσεις εἶναι αἱ ἐξῆς·
- 1 Αἱ θεωρηθεῖσαι εἰς τὰ ἄρθρα 216, 218, 220 περὶ μαρτύρων.
 - 2 Ἐὰν ὁ δικαστὴς ἔχῃ ἐταιρικά συμφέροντα μετὰ κανένα τῶν δικα-
ζομένων, ἢ τοὺς ἀνιόντας ἢ κατιόντας αὐτῶν ἢ τῶν συζύγων
αὐτῶν.
 - 3 Ἐὰν ὑπῆρξῃ κατήγορός τινος τῶν δικαζομένων, ἢ τῶν ἀνιόντων,
ἢ κατιόντων αὐτῶν, ἢ τῶν συζύγων αὐτῶν.
 - 4 Ἐὰν ἐκατηγορηθῇ ἀπὸ κανένα τῶν ρηθέντων δικαζομένων.
202. Πᾶς δικαστὴς γνωρίζων εἰς ἑαυτὸν αἰτίας ἐξαιρέσεως, ὀφείλει νὰ
τὰς ἀναφέρῃ εἰς τὸν πλησιέστερον πρωτόκλητον δικαστὴν, ὁ ὁποῖος
κρίνει ἂν εἶναι δεκτὴ.
203. Ἡ ἐξαιρέσις πρέπει νὰ προηγηθῇ τῆς ἀπολογίας· δὲν ἀναβάλλει τὸ
ἔργον τοῦ δικαστοῦ μέχρι τῆς ἀπολογίας.
204. Τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον κρίνει ἀνεκκλήτως τὰς διὰ τὸν ἐπα-
νορθωτικὸν δικαστὴν ἐξαιρέσεις.
205. Τὸ πλησιέστερον Πρωτόκλητον Δικαστήριον κρίνει ἀνεκκλήτως τὴν
ἐξαιρέσιν τοῦ ἐξαιρουμένου πλησιεστέρου Πρωτοκλήτου.
206. Ἐὰν ἡ ἐξαιρέσις ἀφορᾷ δικαστὴν τοῦ Ἐκκλητοῦ Δικαστηρίου, τότε
τ' ἄλλα δύο μέλη κρίνουν περὶ τῆς ἐξαιρέσεως. Ἐὰν εἶναι δύο οἱ ἐξαι-
ρούμενοι δικασταί, τότε τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον δικάζει τὰς ἐξαιρέσεις.
207. Πᾶσα ἐξαιρέσις πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον, ὁ ὁποῖος
ἔχει τριῶν ἡμερῶν προθεσίαν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ ἐγγυήσεων.

208. Δύναται ὁ δικαστὴς, ἐνὸς διαρκείᾳ ἢ ἔρευνα, νὰ δεχθῇ ἐγγυητὴν τοῦ
ἐγκαλουμένου περὶ τῆς ἐμφανίσεώς του, ὅσαςκις ἤθελε καλεσθῇ.
209. Δὲν εἶναι δεκτοὶ ἐγγυηταὶ τῶν ἐγκαλουμένων δι' ἐγκλημα τῆς
ἀσφαλείας τῆς ἐπικρατείας, ἐξωτερικῆς ἢ ἐσωτερικῆς, διὰ φόνον προ-
μελετημένον, διὰ κλοπὴν βιαίαν, διὰ βιαίαν φθορὰν ἢ ἀρπαγὴν παρ-
θένων, διὰ πλαστογραφίαν, καὶ διὰ ψευδομαρτυρίαν.
210. Ἡ ἐγγύησις εἶναι χρηματικὴ, καὶ ἡ ποσότης ἀποφασίζεται ἀπὸ τὸν
δικαστὴν κατὰ τὴν βαρύτητα τοῦ ἐγκλήματος· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐλάσ-
σων τῶν 600 Φοινίκων, οὔτε μείζων τῶν 6,000.
211. Ὁ ἐγγυητὴς πρέπει νὰ εἶναι ἀξιώχρεως διὰ τὴν ἐκτέλεσιν· ἐκτὸς δὲ
τοῦ ἐγγυῶν καὶ τῶν κτημάτων του εἶναι ὑπεύθυνος καὶ ἡ Ἀρχὴ ἢ
παραδεχομένη τὴν ἐγγύησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ ἀποδείξεων.

Περὶ μαρτύρων.

212. Προτεινομένων μαρτύρων, ὀφείλει ὁ προτείνων νὰ προβάλῃ τ' ἀντι-
κείμενα κατ' ἄρθρα διακεκριμένα, σαφῆ, ἀκριβῆ, μετὰ χρόνον, τόπον
καὶ τρόπον εἰς πᾶν ἀντικείμενον, σημειῶν τὸς μάρτυρας κατ' ὄνο-
μα, ἐπώνυμον, ὄνομα τοῦ πατρὸς, ἐπάγγελμα καὶ τὸν τόπον τῆς δια-
μονῆς αὐτοῦ.
213. Ἡ διορία τῆς κλήσεως τῶν μαρτύρων προσδιορίζεται παρὰ τῆς ἐξου-
σίας εἰς τὴν αὐτὴν κλήσιν, πλὴν κατὰ τὴν ὥραν, καὶ τὸ ἀπόστημα.
214. Ἐὰν ὁ μάρτυς κατοικῇ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, καλεῖται νὰ
ἐμφανισθῇ εὐρισκόμενος ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ τμήματος· ἔαν δὲν
ὑπάρχῃ ἐντὸς τοῦ τμήματος, τότε δίδεται ἡ ἀδεία τῆς ἐρωταποκρί-
σεως εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ τόπου τῆς κατοικίας του, στελλομένων τῶν
ἐρωταποκρίσεων. Ὁ ἐγκαλούμενος ἢ οἱ ἐγκαλούμενοι δύνανται νὰ κατα-

στήσουν επίτροπόν των διὰ νὰ εἶναι παρών, καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως καὶ τῶν ἐρωτήσεων. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν μάλιστα ἡ ἐκθεσίς τοῦ μάρτυρος πρέπει νὰ γίνεται, παρόντων δύο μαρτύρων, οἵτινες θέλουν συνυπογράψαι.

215. Κανεῖς δὲν δύναται ν' ἀποποιηθῇ τὴν μαρτυρίαν· ὅταν δέ τις ᾔθελε τὴν ἀποποιηθῇ, ὁ δικαστὴς τὸν καταδικάζει εἰς μὲν τὴν πρώτην ἄρ-
γυσιν νὰ πληρώσῃ τὰ ἐξόδα· εἰς δὲ τὴν δευτέραν, τὸν ἐπιβάλλει ποι-
νὴν ὅχι μικροτέραν τῶν 20 Φοινίκων, οὔτε μεγαλιτέραν τῶν 200
Φοινίκων· ἐὰν δ' ἐπιμείνῃ καὶ τρίτον, φυλακόνεται ὅχι ὀλιγώτερον
τῶν 50 ἡμερῶν, οὔτε περισσύτερον ἐνὸς ἐτους.
216. Ἐξαιρῶνται ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν οἱ ἀνιόντες καὶ κατιόντες συγγενεῖς
τοῦ ἐγκαλοῦντος καὶ τοῦ ἐγκαλουμένου, οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ τοῦ αὐτοῦ
βαθμοῦ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ καὶ μετ' αὐτὴν
τοῦ γάμου τὴν λύσιν ἂν ἄρῃσε τέκνον, καὶ οἱ ὑπομίσθιοι ὑπηρεταὶ αὐτῶν.
217. Ἐξαιρουμένων τῶν ἀνιόντων καὶ κατιόντων τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυ-
ναικός, ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκθεσὶν τῶν χωρὶς ὅρκον
δι' ἀπλῆν πληροφορίαν.
218. Ἐξαιρῶνται ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν ὅσοι ἀπεδείχθησαν δικαστικῶς ἐπί-
ορκοι, παραχαράκται, πλαστογράφοι, ψευδομάρτυρες, κλέ-
πται, καὶ συκοφάνται.
219. Ἐξαιρῶνται οἱ πνευματικοὶ καθ' ὅσα ἐξεύρουν διὰ τῆς ἐξομολογήσεως.
220. Ἐξαιρῶνται οἱ συνηγόροι καθ' ὅσα ἐσυμβούλευσαν τοὺς διαφερομένους.
221. Τὰ ἀνηλικά μέχρι 15 ἐτῶν δὲν ὀρκίζονται.
222. Ἡ ἐξαιρέσις γίνεται πρὶν τῆς ἐκθέσεως, καὶ διαρκούσης ἐτι τῆς
διαδικασίας.
223. Ὁ μάρτυς, πρὶν ἀκουσθῇ, ὀφείλει νὰ παρουσιάσῃ τὴν κλησὶν τοῦ.
224. Ὁ δικαστὴς ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγ-
γελμα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ μάρτυρος· μετὰ ταῦτα τὸν ἀναγινώσκει
τὰ ἄρθρα 216 καὶ 217, καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ κάμμιαν ἐξαιρέσιν· ἐὰν
ἀποκριθῇ ὅχι, τότε εἰδοποιεῖται, ὅτι πρέπει νὰ ὀρκισθῇ ὅτι θέλει εἰπεῖ
τὴν ἀλήθειαν, ὅλην τὴν ἀλήθειαν, οὐδὲν ἄλλο παρὰ τὴν ἀλήθειαν, καθ-
ὅσον ἠρωτήθη, καὶ θέλει ἐρωτηθῇ μετὰ τὴν εἰδοποίησιν ταύτην ὁ δι-
καστὴς στρέφεται πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον, καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ αὐ-
τὸς νὰ κάμῃ κάμμιαν ἐξαιρέσιν κατὰ νόμον, καὶ γράφεται καὶ ἡ
ἐρώτησις καὶ ἡ ἀπόκρισις· ἐὰν κάμῃ ἐξαιρέσιν νόμιμον, ὁ μάρτυς ἐξε-
τάζεται χωρὶς ὅρκον· ἔπειτα ἐξετάζονται αἱ διὰ τὴν ἐξαιρέσιν ἀποδεί-
ξεις τοῦ ἐγκαλουμένου. Ἡ ἐξουσία ἐξετάσασα τὰς ἀποδείξεις κρίνει ἂν
εἶναι, ἢ δὲν εἶναι, ἐξαιρέσις· ἐὰν δὲν εἶναι, καλεῖ τὸν μάρτυρα νὰ ὀρ-
κισθῇ κατὰ τὸν παρὰ τοῦ νόμου τύπον Ἀρθ. 225.

Τύπος τοῦ ὁρκου.

225. «Ὀρκίζομαι ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου Εὐαγγελίου ὅτι εἶπα ἐνταῦθα, καὶ
» ὅτι θελω εἰπεῖ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρὰ τὴν ἀλή-
» θειαν, καθ' ὅσα ἠρωτήθην καὶ θέλω ἐρωτηθῇ».
226. Πᾶσα πρὸς τὸν μάρτυρα ἐρώτησις πρέπει νὰ εἶναι σαφής, ἀκριβής,
καὶ εὐθεῖα· ἡ δ' ἀπόκρισις πρέπει νὰ γράφεται μετὰς αὐτὰς λέξεις, τὰς
ὁποίας μετεχειρίσθῃ ὁ ἀποκρινόμενος.
227. Ἡ βία, ὁ φοβερismus, τ' ἀπατηλὰ ἢ παραπαιστικὰ ἐρωτήματα ἀπ-
αγορεύονται· εἰς ἐρωτήματα δὲ, δυνάμενα νὰ πείσουν εἰς ἔαρος τοῦ,
δὲν χρειάζεται ἀπόκρισιν.
228. Ὁ μάρτυς πρέπει νὰ ἐρωτᾶται μὲ ἀκρίβειαν περὶ τοῦ πῶς ἐξεύρει
τὸ πρᾶγμα.
229. Ἀφοῦ τελειώσῃ τὴν ἐξέτασιν ἡ Ἀρχὴ, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ μάρτυς
ἐξομολογεῖται, ὁ ἐγκαλούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ διὰ τῆς αὐ-
τῆς Ἀρχῆς ἐρωτήσεις πρὸς τὸν μάρτυρα, ὅστις εἶναι ὑπόχρεως διὰ τὰς
ὀρθὰς ν' ἀποκριθῇ.
230. Ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἐξέτασις, ἥτις πρέπει νὰ γράφεται ὁλόκληρος χω-
ρὶς τίποτε νὰ παραλείπεται, ἀναγινώσκεται πρὸς τὸν μάρτυρα, καὶ με-
τὰ ταῦτα ἐρωτᾶται·

1 Αἱ ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις ἐγράφησαν, καθὼς ἐπροφέρθησαν,
(Γράφεται ἡ ἀπόκρισις.)

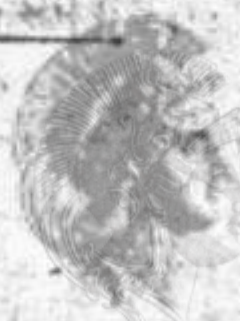
2 Εἶναι γραμμέναι ὅλαι αἱ ἐρωτήσεις, καὶ ὅλαι αἱ ἀποκρίσεις,
(Γράφεται ἡ ἀπόκρισις.)

231. Ἡ ἐξέτασις ἔπειτα ὑπογράφεται κατὰ πᾶσαν σελίδα παρὰ τοῦ μάρ-
τυρος, ἐὰν ἐξεύρῃ νὰ γράψῃ, παρὰ τῆς Ἀρχῆς, παρὰ τοῦ γραμματέως,
καὶ παρὰ τῶν δύο παρευρισκομένων μαρτύρων.
232. Ἐὰν ὁ μάρτυς δὲν ἐξεύρῃ νὰ γράψῃ, κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ σταυ-
ροῦ, καὶ γίνεται μνεῖα τούτου ὡσαύτως.
233. Εἰς τὰς μαρτυρίας εἶναι ἀπηγορευμένοι αἱ παρεγγραφαί, καὶ πᾶ-
σα προσθήκη ἢ διόρθωσις γίνεται εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν, καθ' ἣν συμ-
πίπτει, χωρὶς νὰ ἐγγυηθῶν τὰ ἥδη γραμμέναι· ὥστε ἂν, ἢ προσθήκη
ἢ διόρθωσις συμβαίῃ εἰς τὴν ἀναγνώσιν τῆς ἐξατάσεως, τότε μετὰ
τὴν ἐρώτησιν, τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις ὅλας, γράφονται αἱ προ-
σθῆκαι ἢ διόρθώσεις, εἴτε ὡς κακῶς ἐννοηθεῖσαι ἀπ' ἀρχῆς, εἴτε διὸ
ἐπομένως παρετηρήθη ὅτι εἰς τὴν ἐκθεσὶν χρειάζονται διασαφίσαι ἢ
τροπολογίαν.
234. Δὲν γίνεται δεκτὴ κάμμις προσθήκη, ἀφοῦ ὁ μάρτυς ἐξῆλθεν ἀπὸ
τὸν τόπον τῆς ἐξατάσεώς του.
235. Εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ διακόπτεται ὁ μάρτυς· αἱ παρατηρήσεις
γίνονται δι' ἐρωτήσεως ἀπὸ τῶν ἔχοντα δικαίωμα νὰ τὴν κάμῃ, ἀφοῦ
ὁ μάρτυς ὁμιλήσῃ.
236. Οἱ μάρτυρες ἀκούονται ὁ εἰς χωριστὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἐκτὸς δὲ
γίνεται ἀντιπαράστασις.
237. Δὲν εἶναι δεκταὶ αἱ ἐγγραφὴ μαρτυρίαι αἱ διδόμεναι παρὰ τοῦ μάρ-
τυρος ἢ μαρτύρων.
238. Δὲν γίνονται δεκτὰ τὰ παρὰ τῶν Ἀρχῶν μαρτυρικά, εἰμὴ ὅποτε
ἀνήκουν εἰς τὸ ἐπάγγελμα των.
239. Δὲν εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς τὸν ἐγκαλούμενον νὰ παραστήσῃ περι-
πτώσεις δεικνύσας τὴν ἀγάπην ἢ τὸ μῖσος τοῦ μάρτυρος πρὸς τὸν
ἐγκαλοῦντα ἢ ἐγκαλούμενον.
240. Ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὸν χαρακτήρα, τὴν ὑπό-
ληψιν, καὶ τὸ ἀξιοπίστον τῶν μαρτύρων.
241. Δύναται νὰ συντρέξουν ἐξαιρέσεις τινες, αἵτινες προσβάλλουν εἰς τὴν
γνώσιν τοῦ μάρτυρος δι' ἀπάτην τῶν αἰσθητηρίων.
242. Ἐὰν ἡ ἀπάτη τῶν αἰσθητηρίων εἶναι δολία, τότε κατηγορεῖται ὁ
μάρτυς ὡς ψευδομάρτυς καὶ λαμβάνουν χώραν τὰ ἄρθρα 270, 271, 272.
243. Ἐὰν ἔχῃ ἐπιρροὴν εἰς τὴν νόμιμον κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, τότε λαμ-
βάνει χώραν τὸ ἄρθρον 273, καὶ τὰ ἐπόμενα μέχρι τοῦ 279.
244. Προκυπτούσης παρομοίας ἐξαιρέσεως, ἀνήκει εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐξ-
τάζοντος νὰ κρίνῃ, ἂν ὁ ἐγκαλούμενος ὑπερασπιζόμενος ἐκτὸς τῆς ἐν-
λαχῆς πρέπῃ νὰ μὲνῃ ἢ ὅχι εἰς τὴν φυλακὴν.
245. Εἰς περίπτωσιν τοῦ ἁρθρου 236, προκυπτούσης διαφωνίας τῶν πρὸς
ἀμφοτέρων τῶν μερῶν προβληθέντων μαρτύρων, εἰς τὴν ὁποίαν συμπί-
πτει δὲν χωρεῖ, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας φαίνεται ὅτι οἱ μάρτυρες τοῦ ἐνὸς
τῶν διαφερομένων ψεύδονται, τότε ἔχουν χώραν τὰ ἄρθρα 270, 271, 272.
246. Τὰ ἄρθρα 283, 289, 291 ἐφαρμόζονται διὰ πᾶσαν κατηγορίαν
ψευδομαρτυρίας εἰς τὸν μάρτυρα, διαρκούσης τῆς διαδικασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Περὶ ἐγγράφων ἀποδείξεων.

247. Ἡ διαδικασία εἰς ὅλας τὰς παρεμπιπτούσας πλαστογραφίας κατὰ
νίξεται εἰς τὸ κεφάλαιον Θ' τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας.

- ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ.

Περὶ τοῦ ἀλλοθι.

251. **ΑΚΟ** Τὸ ἄλλοθι εἶναι ἡ ἐκφρασις ἐκείνη, ἥτις, δεικνύουσα τὴν ὑπαρξίν τι-
νος ὄντος κατὰ θέσιν χρόνον εἰς θέσιον τόπον, ἀναιρεῖ τὴν ἐναντίαν
φρασιν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ αὐτοῦ ὄντος κατὰ τὸν αὐτὸν ἐκείνον
χρόνον, εἰς ἄλλον καὶ διάφορον τόπον.
252. Τὸ ἄλλοθι ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐγκαλουμένου, ἢ τὸ πρόσωπον
τῶν μαρτύρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Περὶ τοῦ ἄλλοθι ἐπὶ τοῦ ἐγκαλουμένου.

253. Δεν είναι δεκτόν τὸ ἄλλοθι προτεινόμενον παρὰ τοῦ ἐγκαλουμένου ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐκτὸς μόνον ὅταν προτείνεται εὐθὺς εἰς τὴν πρώτην ἐρωταπόκρισιν.
254. Δεν είναι δεκτόν ἂν ἡ ἐρωταπόκρισις γενῇ μετὰ τὴν παρατηρηθεῖσαν περιπτώσιν εἰς τὰ ἀρθρα 314, 315.
255. Διὰ ταῦτα ὀρεῖται ὁ Ἀστυνόμος, ἢ ὁ ἐξεταστής, ὑπ' εὐθύνην αὐτοῦ νὰ ἐρωτήσῃ λεπτομερῶς τὸν κατηγορούμενον περὶ τοῦ τύπου, ὅπου τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ ὥραν εὕρισκετο, καὶ περὶ τῶν ἐντυχόντων εἰς αὐτόν, ἢ περὶ τῶν δυναμένων νὰ μαρτυρήσωσι δι' αὐτόν, καὶ περὶ πάντων τῶν περιστατικῶν τῆς τότε ἐκεῖ διατριβῆς του.
256. Ὅταν τὸ ἄλλοθι προτείνεται νομίμως, ὀρεῖται παρευθὺς ὁ ἐξεταστής νὰ ἐκλήθῃ εἰς ἀσφαλῆ τύπον τὸν ἐγκαλουμένον καὶ τοὺς πρωτεθέντας μαρτυρας, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ κατὰ πάντα δυνατόν τρόπον τὴν μεταξὺ τῶν καὶ τὴν μετὰ παντὸς ἄλλου συγκοινωνίαν, ἐκτὸς τοῦ ἀπὸ τῶν ἐξεταστῶν ἐπιφορτισμένου διὰ τὰς χρεῖας τῶν.
257. Οἱ κατὰ μάρτυρες, ἂν δὲν ἐξετασθῶσιν, καὶ οἱ μαρτυροῦντες τὰ ἐναντία, ἐξετάζονται ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα κατὰ τὸν νόμον, χωριστὰ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, πλὴν χωρὶς ὅρκον.
258. Πρέπει νὰ ἐξετάζωνται πρῶτον οἱ μαρτυρες τοῦ ἐγκαλουμένου, καὶ ἔπειτα οἱ τοῦ ἄλλοθι.
259. Εἶναι χρέος τοῦ δικαστοῦ, πρὶν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ πράγματος τοὺς μαρτυρας τοῦ ἄλλοθι, νὰ τοὺς ἐρωτᾷ.
- 1 Ἄν, ἀπ' ἧς ἡμέρας ἐγενε το ἐγκλημα μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐρωτῶνται, εἰσέλθων συγκοινωνίαν τινὰ μετὰ τοῦ προτείνοντος τοῦ ἄλλοθι.
- 2 Ἄν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν εἰσέλθων συγκοινωνίαν μὲ στενοὺς φίλους ἢ συγγενεῖς, μέχρι τοῦ 4 ἡμερῶν, τοῦ προτείνοντος, καὶ ἂν ὦν ἦσαν περὶ τῆς προκείμενης κατὰ τοῦ ἐγκαλουμένου κατηγορίας.
260. Τελειωθείσης τῆς ἐξετάσεως ταύτης, ὀρεῖται ὁ δικαστής νὰ ἐξετάσῃ τὸν προτείνοντα περὶ τῆς πρώτης ἐρωτήσεως, καὶ ἂν ἔχῃ εἰδήσιν τινα περὶ τῆς δευτέρας.
261. Ἀφοῦ παρελθῶσιν τρεῖς ἡμέραι χωρὶς ὁ ἐγκαλὼν νὰ φέρῃ ἀπόδειξιν τῆς προβήθεισης ἀλέσου ἢ ἐμμένου συγκοινωνίας, ἢ χωρὶς ὁ δικαστής νὰ ἐξέλθῃ δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπόδειξιν χάμμιαν, τότε ἐξετάζονται οἱ μαρτυρες περὶ τοῦ ἄλλοθι.

262. Εάν με πληροφορίαν τοῦ ἐξεταστοῦ ἐξαχθῇ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου συγκοινωνίας, οἱ μάρτυρες τοῦ ἄλλοθι δὲν ἐξετάζονται, ἀλλ' ἀπολύονται.
263. Ὄφειλε ὁ ἐξεταστής, ἐξετάζων τοὺς περὶ τοῦ ἄλλοθι μάρτυρας, νὰ προεξετάζῃ ἀκριβῶς ὅχι μόνον τὰς ἐντὸς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκτὸς περιστάσεις, 1 τοῦ τόπου· 2 τοῦ χρόνου· 3 τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῆς αἰτίας τῆς διατριβῆς τοῦ ἐγκαλούμενου καὶ τῶν μαρτύρων εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον καὶ χρόνον· 4 τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐπῆγασε τὸ ἀντικείμενον τῆς διατριβῆς· 5 τὰς κατὰ συμβεβηκὸς περιστάσεις τοῦ πράγματος καὶ τῶν τρόπων· 6 τὰς κατὰ συμβεβηκὸς περιστάσεις τῶν μετασχόντων εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀντικείμενον.
264. Ὄφειλε ὁ ἐξεταστής μετὰ 24 ὥρας ἀπὸ τῆς πρώτης ἐξετάσεως νὰ ἀνεξετάσῃ τοὺς μάρτυρας, ἀναστρέφων τὴν τάξιν τῶν ἐρωταποκρίσεων τῆς πρώτης ἐξετάσεως.
265. Μετὰ ἄλλας 24 ὥρας ἀνεξετάζονται οἱ μάρτυρες δι' ὑποβλητικῶν ἐρωτήσεων. Αἱ ὑποβλητικαὶ αὗται ἐρωτήσεις ἔχουσι χώραν, ὅταν εἰς τὴν πλείονες μάρτυρες, οἵτινες ἐπαγγέλλονται ὡς παρόντες εἰς τὴν περὶ τῆς ἀμφισβητεῖται πράξιν, μαρτυρῶσι τὸ ἐναντίον τοῦ ἄλλοθι.
266. Εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν περὶ τοῦ ἄλλοθι μαρτύρων, οἱ κατὰ μάρτυρες δύνανται νὰ παρευρίσκωνται καὶ νὰ κάμνουν ἐπίσης μετὰ τὸν ἐγκαλούμενον, ὅποταν εἶναι κληρὸς, τὰς ἐρωτήσεις τῶν πρὸς τοὺς μάρτυρας καὶ τὸν προτείνοντα· ἔχουν καὶ δικαίωμα νὰ δίδουν ἀνακεφαλαιώσεις.
267. Ἡ πρότασις καὶ ἐξέτασις τοῦ ἄλλοθι δὲν ἀναβάλλει τὴν διαδικασίαν τοῦ ἐξεταστοῦ.
268. Τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον, παραλαβὸν τὴν ἔγγραφον ἐκθεσίν καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐξεταστοῦ, ὀφείλει νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ἐξέτασιν, ἐὰν ἀντιφάσκουν οἱ κατὰ μάρτυρες μετὰ τοὺς περὶ τοῦ ἄλλοθι μάρτυρας· ὅταν δὲν ἀντιφάσκουν, ἐπιφορτίζεται ὁ ἐξεταστής ὁ ἐπὶ τοῦ τόπου, ἢ ἄλλη τις Ἀρχὴ, νὰ λάβῃ τὸν παρὰ τῶν μαρτύρων ὅρκον περὶ τοῦ ὅτι εἶπαν τὴν ἀλήθειαν, ὅλην τὴν ἀλήθειαν, προηγουμένης τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐρωταποκρίσεων αὐτῶν, καὶ μετὰ τοῦτο οἱ περὶ τοῦ ἄλλοθι μάρτυρες ἀπολύονται τῆς ἀκριβοῦς φυλακῆς· ἀφοῦ δὲ ληφθῇ ὁ ὅρκος, καὶ τὸ Δικαστήριον παραλάβῃ τὴν ἔγγραφον ἐκθεσίν, τότε προχωρεῖ εἰς τὴν ἐρευναν καὶ κρίσιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως.
269. Ἡ πράξις ἡ δηλοποιούσα τὸ ἀνύπαρκτον τῆς ἀντιφάσεως, δὲν ἐκκαλεῖται εἰμὴ μετὰ τὴν ἀπόρρασιν.
270. Εάν τὸ Δικαστήριον εὕρῃ ἀντίφασιν θετικὴν εἰς τοὺς λόγους τῶν μαρτύρων περὶ χρόνου, τόπου, καὶ τρόπου, πρέπει νὰ προσδιωρίσῃ τινες τῶν μαρτύρων, οἱ κατὰ, ἢ οἱ τοῦ ἄλλοθι, ὑπόκεινται εἰς κατηγορίαν ψευδομαρτυρίας, καὶ κάμνει τὴν ἀνήκουσαν πράξιν συμπεριλαμβάνων τὸν ἐντολέα ἢ τοὺς ἐντολεῖς τοῦ ψευδομαρτυροῦ, ἂν ὑπάρχουν.
271. Τὸ ἔγγραφον, μ' ὅλην τὴν ἔγγραφον διήγησιν, ἀποστέλλεται πρὸς τὸν δημόσιον συνήγορον, ὅστις το διευθύνει πρὸς τὴν ἀνήκουσαν Ἀρχήν.
272. Ἡ Ἀρχὴ αὕτη τὸ στέλλει εἰς ἄλλο Πρωτόκλητον Δικαστήριον διὰ νὰ γενῇ ἡ διαδικασία τῆς κατὰ τῶν ἐγκαλούμενων διὰ ψευδομαρτυρίαν κατηγορίας.
273. Ἡ κυρία ὑπόθεσις ἀναβάλλεται μεχρισότου κριθῇ ὀριστικῶς ἡ περὶ ψευδομαρτυρίας κατηγορία.
274. Εἰς τὴν διαδικασία τῆς διὰ ψευδομαρτυρίαν κατηγορίας δύνανται νὰ παρευρίσκωνται ἀκόμη καὶ δι' ἐπιτρόπων οἱ ἐναντίοι μάρτυρες· ὀρεῖται δὲ πάντοτε νὰ παρευρίσκεται προσωπικῶς ὁ ἐγκαλούμενος, ἐκτὸς ἂν ἐδραπέτευσεν.
275. Ὁ προτείνων τὸ ἄλλοθι ἐγκαλούμενος δὲν χεῖρει τὸ προνόμιον τῆς ἐγγυησεως, ἂν τὸ ἔχῃ, ἕως οὗ περατωθῇ ἡ περὶ αὐτοῦ ἐξέτασις τῶν προβληθέντων μαρτύρων.
276. Ἄν ὁ προτείνων δραπέτευσῃ ἐκ τῆς φυλακῆς πρὶν τῆς ἀκροάσεως τῶν μαρτύρων τοῦ ἄλλοθι, χάνει τὸ προνόμιον τοῦ ἄλλοθι οὐδὲ ἀκουσθαι πλέον οἱ προτεθέντες μάρτυρες.

277. Εάν τὸ δεύτερον Δικαστήριον ἐκδώσῃ ὀριστικὴν ἀπόφασιν καταδίκης, ἢ ἀπολύτῃ διὰ τὸ ἀνύπαρκτον τοὺς ἐγκαλούμενους διὰ ψευδομαρτυρίαν, παραπέμπει τὴν ἐγγραφὸν ἐκθεσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν εἰς τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον, διὰ τὴν κρίσιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως.
278. Εάν ἐκ τῆς κρίσεως ἀποβῇ ἀπολυτικὴ ἀπόφασις, τότε ἡ αὐτὴ ἀπόφασις πρέπει νὰ περιέχῃ τὴν ποινὴν ἐναντίον τῶν κατὰ μαρτύρων, ὅποτε ἤθελεν ὑπάρχει προφανῆς ἀντίφασις.
279. Εἰς τὴν βηθεῖσαν περίπτωσιν τὸ αὐτὸ Δικαστήριον κρίνει καὶ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄.

Περὶ τοῦ ἄλλοθι ἐπὶ τῶν μαρτύρων.

280. Τὸ ἄλλοθι δύναται νὰ προτείνεται καθ' ὑπονοηθῆποτε μάρτυρος, εἴτ' ἐκ τῶν κατὰ, εἴτ' ἐκ τῶν ὑπέρ.
281. Πρέπει νὰ προτείνεται τρεῖς ἡμέρας πρὶν τῆς παρουσιασθησομένης εἰς τὸν ἐξεταστὴν ἀνακεφαλαιώσεως, ἀποκαθισταμένου τοῦ προτείνοντος εἰς τὸν τόπον τῆς πρὸς ἀσφάλειαν φυλακῆς.
282. Οἱ τοῦ ἄλλοθι μάρτυρες πρέπει ἀμέσως νὰ βάλλωνται εἰς ἀσφαλὴ καὶ περφυλακτικὸν τόπον.
283. Οἱ δὲ ἄλλοθι ἐγκαλούμενοι μάρτυρες εἰν' ἐλεύθεροι πάντοτε ἢ καταδικαστικῇ ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου, ἂν καὶ εἶναι ἐκκλησιῇ, τοὺς ὑποβάλλει εἰς φυλακὴν κατὰ τὰς περιστάσεις· μένει εἰς τὴν προαίρεσιν τοῦ ἐξεταστοῦ, ἢ τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου νὰ διατάξωσι διαφόρως.
284. Οἱ τοῦ ἄλλοθι μάρτυρες ἐξετάζονται διαφόρως.
285. Τὰ ἄρθρα 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, εἶναι κοινά.
286. Γενομένης τῆς προτάσεως τοῦ ἄλλοθι κατὰ τινος μάρτυρος, καὶ κατηγορίας διὰ ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ μάρτυρος ἢ μαρτύρων ἀντιφασχόντων, ὁ ἐγκαλούμενος ἢ οἱ ἐγκαλούμενοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῶν ἐαυτοὺς.
287. Ὁ προτείνων τὸν ἐγκαλούμενον μάρτυρα, ἐὰν δὲν ἐγκληθῇ διὰ ἐντολὴν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μεσολαβῇ ἄχρι τέλους εἰς πᾶσαν πρᾶξιν τῆς διαδικασίας· νὰ ἐρωτᾷ τοὺς μάρτυρας· νὰ παρουσιάζῃ ἀναφοράς· νὰ εἰδοποιῇται διὰ πᾶσαν πρᾶξιν ἀπαιτούσαν γνωστοποίησιν καὶ νὰ κάμῃ ἀνακεφαλαιώσεις.
288. Τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον, παραλαβὼν τὴν ἐγγραφὸν ἐκθεσιν καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐξεταστοῦ, ὀφείλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐξέτασιν, ἐὰν οἱ λόγοι τῶν μαρτύρων τοῦ ἄλλοθι ἀντίκεινται εἰς τὴν γνώσιν τοῦ ἐγκαλουμένου μάρτυρος· ἐὰν ὁμοῦ δὲν ἀντίκεινται, τότε γίνεται ἡ περὶ τούτου πρᾶξις, καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν ἐρευναν καὶ κρίσιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως· ἐὰν ἡ πρᾶξις φανερώσῃ ὅτι ἀντίκεινται εἰς τὴν γνώσιν τοῦ ἐγκαλουμένου μάρτυρος, ἐνεργοῦνται τ' ἄρθρα 270, 271, 272, 273.
289. Εἰς τὴν διδικασίαν τῆς διὰ ψευδομαρτυρίαν κατηγορίας, οἱ τοῦ ἄλλοθι μάρτυρες δύνανται νὰ παρευρίσκωνται εἰς πᾶσαν πρᾶξιν τῆς διαδικασίας, καὶ ἔχουν κοινὸν μετὰ τὸν ἐγκαλοῦντα τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτῶν ἐγκαίρως τοὺς ἐγκαλουμένους, καὶ οἱ μάρτυρες τῶν ἔχουν δικαίωμα νὰ παρουσιάζουν ἀνακεφαλαιώσεις.
290. Τὰ ἄρθρα 274, 275, 276, 277 ἐφαρμόζονται ὡσαύτως.
291. Εάν ἡ ἀπόφασις ἀποβῇ ἀπολυτικὴ, τότε τὸ αὐτὸ Δικαστήριον πρέπει νὰ προσδιορίσῃ τὴν καταδικὴν κατὰ τοῦ προτείνοντος συκοφάντου, καὶ κατὰ τῶν μαρτύρων τοῦ ἄλλοθι, ὅταν εἶναι ψευδομάρτυρες καὶ συκοφαντίας ὄργανα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

Περὶ τῆς κατα ψευδομαρτύρων κατηγορίας, διὰ ψευδῆ φανέρωσιν προσώπου ἢ τρόπου.

292. Ὅταν κανεὶς διαφερόμενος κατηγορῇ τινα μάρτυρα διὰ ψευδῆ φανέρωσιν προσώπου ἢ τρόπου, εἴτε εἰς πολιτικὴν, εἴτε εἰς ἐγκλημα-

τικὴν ὑπόθεσιν, εἰς μὲν τὴν πολιτικὴν ὑπόθεσιν ἀναβάλλεται ἡ διαδικασία, ἐὰν ἡ μαρτυρία ἔχῃ ἐπὶρροίαν εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ὑποθέσεως, εἰς δὲ τὴν ἐγκληματικὴν δὲν ἀναβάλλεται εἰμὴ μόνον ἡ περὶ τῆς κυρίας ὑποθέσεως ἀναφορὰ τοῦ ἐξεταστοῦ.

293. Τὰ ἄρθρα 270, 271, 272, 273 ἐφαρμόζονται εἰς τὴν διαδικασίαν παρομοίων κατηγοριῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

Περὶ τῶν συνένόχων καὶ συναίτιων.

294. Οἱ συνένοχοι καὶ συναίτιοι, ἂν εἶναι παρόντες, συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν καὶ ἐξέτασιν, καὶ ἔχουν τὰ αὐτὰ ἀπολογητικὰ δικαιώματα μετὰ τὸν πρωταίτιον.
295. Ὅταν οἱ συνένοχοι ἢ συναίτιοι εἶναι παρόντες, καὶ ὁ πρωταίτιος ἀπὸ ἐμπορῶν δι' ἀναφορὰς τῶν αἰτιολογημένων νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀναφορὰς τοῦ ἐξεταστοῦ.
296. Ἐωσότου ὁ πρωταίτιος κηρυχθῇ φυγόδικος, τοιαύτη ἀναφορὰ δὲν ἔχει δεκτὴν, εἰμὴ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐξετάσεως.
297. Ἄν μετὰ τὴν ἀναφορὰν τῆς ἀναβολῆς ὁ λεγόμενος πρωταίτιος εὐρήσῃ ἀθῶος, ὅσοι ἐζήτησαν τὴν ἀναβολὴν, πίπτουν εἰς εὐθύνην βαρύτεραν.
298. Ἄν, ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἐξέτασις, ἀνακαλυφθῇ καὶ ἄλλος συνένοχος συναίτιος παρὼν, ἡ ἀπόφασις δὲν γίνεται πρὶν ἐξετασθῇ καὶ αὐτὴ καὶ συμπεριληφθῇ μετὰ τοὺς ἄλλους εἰς αὐτήν.
299. Εἰς τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ πρωταίτιου δὲν εἶναι παρόντες οἱ συνένοχοι καὶ συναίτιοι, οὐδὲ εἰς τὰς τούτων ἐκείνης.
300. Ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ἀντεξετάσῃ τὸν ἐνοχον, τοὺς συνένочους καὶ συναίτιους μετὰ τοὺς μάρτυρας, ἂν τὸ κρίνῃ ἀναγκαῖον, διὰ τὴν εὐρίσκειν τῆς ἀληθείας.
301. Εἰς τοὺς μέλλοντας ν' ἀντεξετασθῶν, ἐμποδίζεται πᾶσα κοινωνία μεταξὺ τῶν ἐξ ἀρχῆς, μετὰ δὲ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐξετάσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ΄.

Περὶ φυγοδίκων.

302. Εάν, μετὰ ἐντάλμα ἐμφανίσεως ἢ κατασχέσεως, ὁ ἐγκαλούμενος δι' ἐγκλημα δὲν ἐμφανισθῇ, ἢ δὲν κατασχεθῇ, εἰκόσιν ἡμέρας μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τοῦ ἐντάλματος γενομένην εἰς τὴν διαμονὴν τοῦ, ἢ ἀφοῦ ἐμφανισθῇ ἢ κατασχεθῇ, δραπετεύσῃ, τὸ Δικαστήριον, κατὰ ζήτησιν αἰτιολογημένην τοῦ ἐξεταστοῦ, ἐκδίδει ἕτερον ἐντάλμα διὰ διόρισιν τῶν δέκα ἡμερῶν, δημοσιεύον τρεῖς ἀντίγραφα, τὸ μὲν εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ ἀπόντος, ἄλλο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας τοῦ, καὶ ἄλλο εἰς τὴν ἀγορὰν· ἂν δὲν παρουσιασθῇ, παρελθούσης αὐτῆς διορίας, τὸν καλεῖ καὶ τρίτην φορὰν, δημοσιεύον τὸ τρίτον ἐντάλμα ὡς καὶ τὸ δεύτερον, καὶ περιπλέον καταχωρεῖται αὐτὸ εἰς τὴν ἐφημερίδα.
303. Εἰς τὸ ἐντάλμα τοῦτο θάλει γίνεσθαι μνηεῖα τοῦ ἐγκλήματος, τῶν δυο προηγουμένων ἐνταλμάτων.
304. Θάλει σημειωθῆναι τὴν ὄνομα, τὸ ἐπίθετον, ἢ πατρὶς, ἢ ἡλικία, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ σώματος τοῦ.
305. Θάλει φέρεται ὅτι, ἐὰν δὲν παρουσιασθῇ εἰς τὴν προθεσμίαν τοῦ αὐτοῦ τρίτου ἐντάλματος, ὅλη ἡ περιορὰ τοῦ μεσεργαται.
306. Ὅλοι αἱ ἄρχαι τοῦ κράτους ὀφείλουσι προσέχειν, ἵνα σὺν τὸν φυγόδικον, ἐὰν κατὰ περιστάσιν εἰς τὰ τμήματα τῶν ἐνοριῶν τὸς τῆς προθεσμίας τοῦ τρίτου ἐντάλματος οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι.

- καλούμενου ἔμπορον νὰ ζητήσουν νέαν προθεσμίαν, δίδοντες λόγους τοῦ ὄχι γινώσκοντος εὐλόγου ἀπουσίας.
307. Ὁ δικαστὴς δύναται νὰ παραχωρήσῃ καὶ ἄλλην προθεσμίαν κατὰ περιστάσεις.
308. Ὁ ἐξεταστής, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν τρίτην κλήσιν, χρεώσται ν' ἀναρῇ εἰς τὸ Δικαστήριον, καὶ νὰ κοινοποιήσῃ τὸ τρίτον ἐντάλμα.
309. Ἐάν, παρελθούσης τῆς τελευταίας προθεσμίας, δὲν ἐμφανισθῇ ἡ καταβληθεῖσα, τότε τὸ Δικαστήριον διατάττει τὸ μεσέγγυον εἰς ὅλην τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν του· ἡ διαταγὴ αὕτη στέλλεται εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ νὰ ἐνεργηθῇ τὸ μεσέγγυον.
310. Ὁ Ἀστυνομός, παρόντων δύο μαρτύρων, καταγράφει τὸ ὅλον τῆς περιουσίας τοῦ ἀπόντος· τὰ δὲ κινήτα παρακατατίθενται εἰς τόπον ασφαλέως.
311. Ὅσα ἐξ αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς φθοράν, πωλοῦνται παρὰ τοῦ διορισθέντος ἀπὸ τοῦ Δικαστήριου, ἐπὶ δημοπρασίᾳ· τὸ δὲ προῖον, ἐξαιρουμένων τῶν ἐξόδων τῶν δικαστικῶν πράξεων, τίθεται εἰς παρακαταθήκην.
312. Διορίζονται παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἐπιστάται ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων, τῶν ὑποίων οἱ καρποὶ πωλοῦνται ἐπὶ δημοπρασίᾳ· τὸ δὲ προῖον, ἐξαιρουμένων τῶν ἐξόδων, ὡς εἴρηται, τίθεται παρομοίως εἰς παρακαταθήκην.
313. Ἐνὺς διαιρεῖ τὸ μεσέγγυον, χορηγοῦνται, ἀπὸ τὰ παρακατατεθέντα, τὰ πρὸς τὸ ἔξῃ ἀναγκαῖα τόσον εἰς τὴν σύζυγον, ὅσον καὶ εἰς τὰ παῖδια τοῦ φυγοδίκου, ἐάν εὐρίσκωνται ἐντὸς τοῦ κράτους καὶ εἰς ἀπορίαν.
314. Ἐάν ὁ ἐγκαλούμενος ἐμφανισθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐσχάτης προθεσμίας, ἀποδίδονται εἰς τὴν ἐξουσίαν του τόσον τὰ χρήματα καὶ πράγματα του, ὅσον καὶ τὸ παρακατατεθὲν προῖον τῶν καρπῶν· καταδικάζεται δὲ εἰς πρόστιμον διὰ τὴν φυγοδικίαν του διορισθεὶς ἀπὸ τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὸ βᾶρος τῶν δικαιολογημάτων τῆς ἀπουσίας του.
315. Ἐάν συλληφθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους, τὰ κτήματά του ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν, ἐξαιρουμένων τῶν ἐξόδων τῆς κατασχέσεώς του, καὶ καταδικάζεται πάντοτε εἰς τὸ ἀνωτέρω πρόστιμον.
316. Ἐάν ὁ συλληφθεὶς εἴναι ἀκτῆμων, καταδικάζεται διὰ τὴν φυγοδικίαν του ἀπὸ δύο ἕως δεκαπέντε μηνῶν φυλάκην.
317. Τόσον ὁ συλληφθεὶς, ὅσον καὶ ὁ παρουσιασθεὶς ἐντὸς τοῦ ἔτους, προσκαλεῖται, ἀφοῦ ἐξετασθῇ, ν' ἀπολογηθῇ ἀμεσῶς.
318. Ὅλαι αἱ γενόμεναι πράξεις ἕως τὴν στιγμὴν τῆς ἐμφανίσεως, ἡ συλληψέως του, ἔχουν τὸ κῆρὸς των.
319. Ἄν ὁ ἐγκαλούμενος δὲν ἐμφανισθῇ, ἡ δὲν συλληφθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους, χάνει τὰ προϊόντα τῶν κτημάτων του εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς φυγοδικίας του, πρὸς ὄφελος τῶν φιλικνῶν καὶ καταστημάτων τοῦ ἔθνους.
320. Τὸ πολιτικὸν μέρος, ἀφοῦ παρελθῇ ἓν ἔτος, ἔχει δίκαιον ν' ἀπαίτῃ τὰς ἀποζημιώσεις του διὰ τοῦ αὐτοῦ Ἐγκληματικοῦ Δικαστηρίου.
321. Ἐάν ὁ φυγοδικὸς ἐμφανισθῇ, ἡ συλληφθῇ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δώσῃ τὴν ἀπολογίαν του, καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπόφασιν, ἕως δεκαπέντε ἔτη μετὰ τὴν ἐσχάτην προθεσμίαν τοῦ τελευταίου ἐντάλματος· καὶ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἔχουν χῶραν τ' ἄρθρα 319, 320.
322. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἴναι ἡ ἀπόφασις ἡ ἀπολύουσα τὸν ἐγκαλούμενον, εἴτε δι' ἑλλειψίν ἀποδείξεων, εἴτε δι' ἀθωότητα, ὁ ἐγκαλούμενος δύναται μὲν ν' ἀπολάβῃ τὰ ὑπάρχοντά του, ἀλλ' ὅχι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ὀρίμως συναχθέντα προϊόντα μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη.
323. Τὸ πολιτικὸν μέρος δὲν ὑποχρεοῦται ποτε εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς κριθείσης ἀποζημιώσεως, εἰμὴ μόνον ὅταν ἀποδεδῇ ἀνταντίβηρος ἀθωότης ἐκ μέρους τοῦ ἐγκαλούμενου, καὶ ἐναργῆς ἀπὸ μέρους τοῦ συλληφθέντος.

324. Ὁ φυγοδικὸς δὲν δύναται, διακοῦσης τῆς ἀπουσίας του, οὔτε νὰ ὑποτάττῃ, οὔτε νὰ διατάττῃ ἢ διαθέτῃ τὰ ὑπάρχοντά του κατ' οὐδένα τρόπον.
325. Ἐάν ὁ φυγοδικὸς μετὰ τὴν προθεσμίαν τῶν 15 ἐτῶν δὲν ἐμφανισθῇ ἢ δὲν συλληφθῇ, θεωρεῖται ὡς φυσικῶς ἀποθνήσκων, καὶ τὰ ὑπάρχοντά του παραδίδονται εἰς τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς του τοὺς διὰ παντὸς ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας κατοικοῦντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'

Περὶ ἀνακρίσεως.

326. Ὁ καταδικασθεὶς, ἂν εὐρὴ νέας ἐγγράφους ἀποδείξῃ πρὸς ἀθώωσιν του, ἀκούεται ἐκ νέου· ἀλλὰ τὰ ἐγγραφα ταῦτα πρέπει νὰ εἶναι πρωτότυπα, δημόσια, καὶ προϋπάρχοντα τῆς κατηγορίας.
327. Τὸ Δικαστήριον τὰ ἐξετάζει, κατ' αἰτησίαν του, καὶ ἀποφασίζει ἐάν εἴναι ἀναγκαῖα ἢ ἀναθεώρησις τῆς ὑποθέσεως, καὶ τότε τὴν παραπέμπει εἰς τὸν ἐξεταστήν.
328. Ὁ ἐξεταστής ἀρχίζει τὴν ἐξέτασιν κατὰ τοὺς διορισμένους τύπους, καὶ εἰδοποιεῖ τὸν ἐγκαλούμενον, ἐάν ὑπάρχῃ, νὰ παρουσιασθῇ εἰς διορίαν ὀκτὼ ἡμερῶν· καὶ ἀφοῦ ἐξετάσῃ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἰσχύιν τῶν ἐγγράφων τούτων, στέλλει τὴν ἀναφορὰν του εἰς τὸ Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον δικάζει ὀριστικῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐγκληματικῶν ἀποφάσεων.

329. Οἱ Ἀστυνομοὶ ἐκτελοῦν τὰς ἀποφάσεις.
330. Αἱ ἀποφάσεις πέμπονται πρὸς ἐκτέλεσιν μετὰ 24 ὥρας, ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ κρίσις.
331. Ἡ τάξις, καθ' ἣν αἱ ἐγκληματικαὶ ἀποφάσεις θεωροῦνται τελειωμέναι, εἶναι ἡ ἐξῆς:
- 1 Ὅταν ἀπόφασις τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου δὲν ἐγκαλέσθῃ ἀπὸ κανένα, ὁ δημόσιος συγγενὴς ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον ὅτι δὲν ἐγκαλέσθῃ.
- Τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον ἐντὸς 3 ἡμερῶν, ἀφοῦ λάβῃ τὴν κοινοποιήσιν, ὀφείλει νὰ δηλοποιήσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ἂν ὑπάρχῃ παράπονον κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἢ ὄχι.
- Ἐάν δηλοποιήσῃ ὅτι κανὲν παράπονον δὲν ὑπάρχει, τὸ κοινοποιεῖ εὐθὺς πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεῖα, ὅςτις ὡσαύτως ἐντὸς 3 ἡμερῶν ὀφείλει νὰ δηλοποιήσῃ, ἂν ὑπάρχῃ κανὲν παράπονον ἢ ὄχι.
- Τὸ ἐγγραφεὺς τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, δι' οὗ δηλοποιεῖται ὅτι δὲν ὑπάρχει κανὲν παράπονον, ἀποκαθιστᾷ τὴν τελείωσιν τῆς κρίσεως.
- 2 Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ διὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἐκκλητίου, κατὰ τῶν ὑποίων δὲν ὑπάρχει παράπονον πρὸς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον.
- 3 Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου πρέπει εὐθὺς νὰ κοινοποιῶνται πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεῖα· ἡ παρὰ τοῦτου δὲ ἐκδιδόμενη δηλοποιήσις τελειώνει, ἢ ὄχι, τὴν ἀπόφασιν.
332. Ἀναβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς τελειωμένης κρίσεως:
- 1 Ὅταν καταδικασθεὶς γυνὴ εἰς θάνατον φανερωθῇ ἀπὸ κανέναν σημειῖν ὅτι εἶναι ἔγκυος.
- 2 Ὅταν αἰτεθῇ ἡ χάρις.
333. Ἡ ποινὴ ἐκτελεῖται εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐπαρῇ τὸ ἐγκλήμα, ἐάν ἄλλως δὲν ᾔθελε διατάξῃ ἡ Κυβερνήσις.

Περὶ τῆς χάριτος.

334. Ὅταν ἡ ἀπόφασις θεωρηθῇ ὀριστικῶς κρίσις τελειωμένη, τὰ πράγματα ἀποδίδονται εἰς τοὺς νομίμους αὐτῶν κτήτορας.
335. Ἄν οἱ κτήτορες τῶν κλαπέωντων πραγμάτων εἶναι ἄγνωστοι, καὶ δὲν εἶναι περασμένη ἐνιαύσιος προθεσμία, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Ἀστυνόμος ἀνακαλύψας αὐτὰ ἐξέδωκε τὸ πρόγραμμα, θέλει δημοσιεῦθαι νέον πρόγραμμα παρχωρῶν ἑτέραν προθεσμίαν, ἂν χωρῇ, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ, παρελθούσης αὐτῆς, πωλῶνται ἐπὶ δημοπρασίᾳ, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν προϊόν παρακατατίθεται εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον διὰ 10 ἔτη μεταξὺ παρόντων, καὶ 20 μεταξὺ ἀπόντων· παρελθούσης δὲ καὶ ταύτης τῆς προθεσμίας, ἡ ιδιοκτησίᾳ δημεύεται, καὶ τὸ προϊόν μεταβαίνει εἰς τὸ ταμεῖον τῆς δικαιοσύνης.
336. Ἡ πώλησις γίνεται καὶ πρὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅταν τὰ πράγματα δὲν δύνανται νὰ διατηρηθῶσι χωρὶς κίνδυνον, ἢ χωρὶς ἐπαισιότητην ἐλάτθην.
337. Τ' ἀνήκοντα εἰς τὸν καταδικὸν πρᾶγματα, ἂν ἐχρησίμευσαν ὡς μέσον τοῦ ἐγκλήματος, δημεύονται.
338. Ὅταν διὰ τῆς ἀποφάσεως γνωρισθῇ ὅτι τ' ἀνήκοντα εἰς τὸν κατάδικον πράγματα δὲν ἔχουν οὐδεμίαν μετὰ τὸ ἐγκλημα σχέσιν, ἀποδίδονται εἰς τὸν νομίμως διοικούντα τὴν περιουσίαν τοῦ καταδίκου.
339. Γίνεται ἐξαίρεσις τῆς ἀνω διατάξεως,
1 Ὅταν εἶναι κίνδυνος νὰ ἐπιπέσῃ εἰς ἑαρος τῆς Κυβερνήσεως ἡ τροφή τοῦ καταδίκου·
2 Ὅταν ἡ περιουσία τοῦ ὑπάρχοντος μεσεγγυημένη ἀπὸ τὸν ἀντίδικον πρὸς ἀποζημιώσιν του.
340. Δὲν γίνεται ἀποζημιώσις ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ καταδίκου τὰ συγχροτούντα μέρος τῆς ἐξετάσεως καὶ ἀποφάσεως, ἐὰν ἡ χρεια τοῦ νὰ τρεφεταὶ ὁ καταδικός, εἶναι κατωτέρα τῆς ἀξίας τῶν αὐτῶν πραγμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κς΄.

Περὶ ἀποσβέσεως τῶν δημοσίων, τῶν Πολιτικῶν ἀγωγῶν, καὶ τῶν ποινῶν.

341. Ἡ δημοσία ἀγωγή αὐθαί μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐγκαλουμένου.
342. Ἡ ἐγκληματικὴ ἀγωγή παραγράφεται δέκα ὁλόκληρα ἔτη, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπράχθη τὸ ἐγκλημα, ἂν εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο δὲν ἔγινε καμία πράξις δικαστικὴ κατὰ τοῦ ἐγκαλουμένου.
343. Ἄν τοιαυτὴ πράξις ἔγινεν, ἡ παραγραφή διακόπτεται, καὶ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν τελευταίαν δικαστικὴν πράξιν.
344. Εἰς τὰ διορθωτικὰ ἐγκλήματα ἡ ἀγωγή παραγράφεται ἐν ἔτος, ἂν καμία πράξις δικαστικὴ δὲν ἔγινεν· ἐὰν δὲ ἔγινεν, ἡ ἀγωγή παραγράφεται δύο ἔτη, ἀφ' ἧς ἐνηργήθη ἡ τελευταία πράξις.
345. Αἱ εἰς τὰ προηγουμένα ἀρθρα διορισθεῖσαι προθεσμίαι τῆς παραγραφῆς ἐννοούνται ἀπαραλλοχτῶς καὶ δι' ὅλους, ὅσοι ἐλάβον μέρος εἰς τὸ ἐγκλημα, ἂν καὶ αἱ πράξεις τῆς διαδικασίας δὲν ἐνηργήθησαν εἰμὴ κατ' ἑνὸς μόνου.
346. Ἡ ποινὴ ἡ διορισθεῖσα ἀπὸ ἀπόφασιν ἐγκληματικὴν δὲν παραγράφεται εἰμὴ 20 χρόνους μετὰ τὴν παρελευσιν τοῦ χρόνου τῆς ποινῆς τῆς ἀποφάσεως.
347. Ἡ μεταπτώσις εἰς τὸ ἐγκληματικὸν διακόπτει τὴν παραγραφὴν.
348. Ὁ καταδικασθεὶς εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν, ὑπὲρ τοῦ ὅπου ἐ συμπληρώθη ἡ παραγραφή, δὲν ἐμπορεῖ νὰ διαμένῃ εἰς τὸ τμήμα, ὅπου ὁ καταδικασθεὶς ἐπράχθη τὸ ἐγκλημα, ἢ ἡ οἰκογένειά του, κατοικεῖ.
349. Ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ διορίσῃ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του.
350. Αἱ ἐπανορθωτικαὶ ποιναὶ παραγράφονται πέντε χρόνους μετὰ τὴν παρελευσιν τοῦ χρόνου τῆς ἀποφάσεως.
351. Ἐξαίρονται ὅσα διατάχθησαν περὶ φυγοδίκων.
352. Ἡ ποινὴ τῆς διὰ βίου ἀφαιρέσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων δὲν παραγράφεται ὁσούτως καὶ ἡ κεφαλικὴ ποινὴ, καὶ ἡ διὰ βίου φυλακίσις.
353. Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος δύναται νὰ συγχώρησιν, ἢ νὰ μεταβάλῃ τὴν ποινὴν, ὡς θέλει γενῇ ὅλῳ εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον.

354. Ἡ ἀναφορὰ, διὰ τῆς ὁποίας ἐξαίτεται τις χάριν, ἢ συγχώρησιν, ἢ μεταβολὴν τῆς ποινῆς, διευθύνεται πρὸς τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς Γραμματείας τῆς Δικαιοσύνης.
355. Ὅταν πρόκειται περὶ κεφαλικῆς ποινῆς, ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος αἰτήσις πρέπει νὰ παρουσιάζεται ἐντὸς ὥρων 24 μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὀριστικῶς δικάσαντος Δικαστηρίου.
356. Ἡ αἴτησις τῶν συγγενῶν, εἴτε φίλων, τοῦ καταδικασθέντος γίνεται δεκτὴ εἰς τοιαύτην περίστασιν.
357. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, ἡ αἴτησις τῆς χάριτος δύναται εἰς κάθε καιρὸν νὰ παρουσιασθῇ χωρὶς ν' ἀναβληθῇ ἢ ἐκτελεσθῇ.
358. Ἄν ἡ περὶ τῆς χάριτος αἴτησις ἀπορρίψῃ, ὁ δικαστής, ἢ τὸ Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε τὴν καταδίκην, διατάττει, κατὰ προδοποίησιν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματέως, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καὶ τὴν ἀναγινώσκει δημοσίᾳ τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως.
359. Ἄν ἡ προκειμένη αἴτησις γενῇ δεκτὴ, τὰ τῆς χάριτος γράμματα στέλλονται πρὸς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸ Δικαστήριον, το ὁποῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν τοῦτο δὲ, ἢ ἐκεῖνος, τὴν ἀναγινώσκει παρ᾽ αὐτῇ δημοσίᾳ.
360. Τὸ δῶρον τῆς χάριτος δὲν ἐλαττεῖ ποτὲ τὰ δίκαια τῶν ζημιουμένων μερῶν.
361. Ἡ χάρις ἐξαίτεται ἀπὸ μόνους τοὺς καταδικαζομένους· οἱ δὲ φυγόδικοι ἀποβάλλονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ΄.

Περὶ δικαστικῶν ἐξόδων.

362. Τὰ ἐξόδα τῆς διαδικασίας εἶναι εἰς ἑαρος τοῦ καταδικαζομένου.
363. Ἡ ποσότης τῶν πρέπει νὰ ἐκκαθαρίζεται εἰς τὴν ἀπόφασιν.
364. Ἡ ἀποζημιώσις ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων τοῦ ζημιωθέντος πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀπὸ τὴν ἐκτίσιν τῶν εἰς τὸ κράτος ὀφειλομένων.
365. Ἄν ὑπάρχωσι καὶ συναίτιοι, ὑποχρεούνται ὅλοι ἀλληλεγγύως εἰς τὴν πληρωμὴν.
366. Ἄν, τελειωθείσης τῆς ποινῆς, ὁ καταδικασθεὶς δὲν ἐπλήρωσε τὰ ἐξόδα τῆς διαδικασίας, δὲν ἐμπορεῖ διὰ τοῦτο νὰ κρατηθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ποινῆς, ἀλλὰ εἰς τόπον ἀσφαλῆ· ἡ ἀναβολὴ μολαταῦτα τῆς ἀπὸ ζημιώσεως τοῦ ἀντιδίκου του δὲν ὑποβάλλει εἰς κένενός εἶδος φύλαξιν τὸν καταδικασθέντα, ὅστις ἐτελείωσε τὴν ποινὴν του.
367. Αἱ ἀποφάσεις ἀπολύουν ἀναντιρρήτως τὸν καταδικασθέντα ἀπὸ τῶν ἐξόδων τῆς πληρωμῆς, ὅταν δὲν ἐκκαθαρίζωνται εἰς αὐτάς.
368. Ἡ διὰ κατηγορίαν ἐγκλήματος φυλακισμένοι, ἐὰν ζητήσουν τροφδοσίαν, καὶ ἀποδειχθῇ ἡ πτωχία των, εἶναι εἰς ἑαρος τοῦ ἐγκαλῶντος ιδιώτου.
- Ὅταν τὸ ἐγκλημα εἶναι δημόσιον, καὶ ὁ ἐγκαλῶν ιδιώτης ἢ ἐπὶ πτωχός, ἢ δὲν εἶναι εἰς ἐτοιμὴν στάσιν νὰ πληρώσῃ, ἢ τροφδοσιὰν δέσεται ἀπὸ τὸ δημόσιον, τὸ ὁποῖον χορηγεῖ πίστιν διὰ νὰ πληρωθῇ κατὰ τὴν ἀπόφασιν.
- Πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἂν ὁ ἐγκαλῶν ιδιώτης ἔχῃ τὰ μισὰ τὰ δημόσιον ἀποζημιῶται.
369. Οἱ εἰς ὑποτιθέμενην ἐγκληματικὴν ποινὴν ὀριστικῶς καταδικασθέντες, ἐὰν ζητήσουν τὴν τροφδοσίαν, καὶ ἀποδειχθῇ ἡ πτωχία των, τότε εἶναι εἰς ἑαρος τῆς Κυβερνήσεως.
370. Ἡ τῆς πτωχίας ἀπόδειξις γίνεται δι' ἐνὸς πιστοποιητικοῦ τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου, ἢ τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐν τῇ πόλει ἐνορίας, ἐπιβεβαιωμένου μετὰ τὴν ὑπογραφήν ἑνὸς τοῦλάχιστον τῶν δημογερόντων, ὅτι εἶναι πτωχός, ἢ ὅτι δὲν ἔχει τίποτε, ἢ ὅτι δὲν ἔχει κτήματα πλεονέτερα τῶν ὀφθαλμικῶν Φοινίκων εἰς κινήτα, καὶ τῶν ἐκ τῶν εἰκοσι Φοινίκων εἰς ἀκινήτα.